

veto

maandag 12 november 2007 • jaargang 34 • nummer 7 • 2007-2008 • www.veto.be

Zohra:
"Ik draai geen nummers
van 2 Fabiola"
p. 16

Verder in dit nummer:

➤ Straks allemaal op Erasmus? p. 4

➤ Preses Medica vs Industria: wie wil ware Liefde en kids? p. 7

Vlaamse en Waalse studenten roepen op tot solidariteit

"Wat ons verdeelt, verzwakt ons"

Het opzet van *België knuffelt. Les belges s'embrassent* is simpel: zoveel mogelijk Vlaamse en Waalse studenten verzamelen om elkaar een knuffel te geven en daarna samen een trappist te drinken. De actie — gesteund door zowel de studentenraad van Louvain-la-Neuve (AGL) als de meeste Leuvense studentenkringen — moet aantonen dat Vlaamse en Waalse studenten nog steeds solidair met elkaar zijn.

An Moerenhout

De actie *België knuffelt. Les belges s'embrassent* ontstond speels op café, maar is ondertussen uitgegroeid tot een indrukwekkende actie met een betekenisvolle boodschap. De vier studenten Bio-Ingenieur die het idee uitdachten, hebben nu de handen vol met de organisatie. "Op woensdag 21 november willen we aantonen dat Vlaamse en Waalse studenten nog steeds samen een pintje kunnen drinken en dat we dat in de toekomst willen blijven doen," aldus organisator Sander Hereijgers. "Het is absoluut niet de bedoeling om politieke ideeën te promoten of om ons achter de standpunten van een partij te scharen, maar wel om een positief en warm signaal te geven in een periode van crisis. We roepen op voor het behoud van de solidariteit tussen Vlamingen en Walen."

"Wat ons verdeelt, verzwakt ons," vervolgt Sander. "Het is absurd dat we in een tijd van toenemende internationalisering niet met tien miljoen mensen in één land zouden kunnen samenleven. Daarom besloten we om de studenten samen een trappist te laten drinken. Dé trappist is immers een mooi nationaal en neutraal symbool."

MORELE PLICHT

De organisatoren van de actie contacteerden zowel de Waalse studentenraad van Louvain-la-Neuve als de Leuvense studentenraad

LOKO en de Leuvense studentenkringen. De meerderheid van de Leuvense kringen, zowel van de universiteit als van de hogescholen, zijn zeer enthousiast en bereid om de actie te steunen. Ann-Sophie De Mol, preses van de Nieuwe Filosofische Kring, verwoordt het als volgt: "Het is een leuk initiatief om toch impliciet een boodschap uit te dragen. In ons land doen we wel pogingen om te werken aan een multiculturele samenleving, maar onze eigen burens verstaan we niet meer. Alle studenten die vroeger nooit sterk waren in Frans hebben nu de kans om te spreken in een universele taal. Laat iedereen er maar op los knuffelen."

Ook Thijs Smeyers, preses van Katechitika, benadrukt de waarde van solidariteit en de morele plicht van studenten om zo'n signaal te durven uitzenden. "Het geven van een knuffel is een mooi gekozen symboliek in een maatschappij waarin de mensen te veel naast elkaar leven," aldus Thijs. "Iemand knuffelen betekent dat je iemand steunt, ook in perioden wanneer het minder loopt." De studenten van Katechitika steunen niet alleen de actie, maar zullen bovendien aan hun professoren vragen om de lessen een half uur op te schorten zodat iedereen de kans krijgt om mee te doen. De preses van Historia, Ruben Mannaerts, stelt tenslotte dat het niet meer dan normaal is dat zij de studenten inlichten: "Het thema leeft bij onze studenten — in die mate zelfs dat ze er tijdens de les met de professoren over discussiëren — dus moeten we de studenten op de hoogte brengen van de actie."

Niet alleen de meeste kringen van Humane Wetenschappen zijn voor het idee gewonnen, ook de studenten van een aantal kringen aan de andere kant van de ring ondersteunen de actie. "De politieke situatie is op dit moment lachwekkend. De studenten denken volgens mij nuchterder na over de situatie dan de politici," vertelt Thijs Dhollander, preses van de studentenkring van Wetenschap, Natuurkunde en Informatica (Wina). Daarnaast benadrukt hij dat de actie los moet staan van elk politiek idee en standpunt. "En

Solar down under

Tijdens de afgelopen World Solar Challenge — het officiële wereldkampioenschap voor zonnewagens — eindigde de solar car van de studenten van Groep T knap tweede. Samen met een veertigtal andere teams doorkruisten zij de Australische woestijn met een zelfgebouwde wagen op zonne-energie. Ook de koning was tevreden met die prestatie. p. 6

dat is onmiddellijk ook de belangrijkste reden waarom sommige kringen niet meedoen aan de actie. Zo heeft VRG, de kring van de studenten Recht, na een 'verdeelde stemming' beslist om te kiezen voor zijn neutraliteit.

MOED

Ook AGL is zeer enthousiast over het plan. "Aanvankelijk wensten we in samenwerking met LOKO een mars op touw te zetten voor de solidariteit tussen Vlaamse en Waalse studenten. Maar de Leuvense studentenraad werkte liever niet mee aan een optocht omdat zij zich neutraal wens te houden. Daarom zullen wij met veel plezier meewerken aan *België knuffelt. Les belges s'embrassent*," aldus ondervoorzitter Gaetano Termine. "Bij vele studenten van Louvain-la-Neuve heerst immers de perceptie dat bijna alle Vlaamse studenten voor de splitsing van België zijn. Dat wens wij te ontcrachten. Het is dé kans om studenten samen te brengen en op een positieve manier naar buiten te komen," vervolgt Gaetano. "We willen aan de overheid kenbaar maken dat studenten langs de twee kanten van de taalgrens nadenken over de materie."

Ondanks het enthousiasme van de andere actoren, springt LOKO niet op de kar. "In

het verleden beslisten we dat onze studentenraad geen politieke standpunten meer zou innemen en dat zijn we nu ook niet van plan," vertelt voorzitter Klaas Keirse. "Wel zullen wij AGL uitnodigen om eens langs te komen en te vertellen over hun werking en structuren. De universiteit van Louvain-la-Neuve is onze zusteruniversiteit en diens studentenraad is dus onze zusterstudentenraad. Daarom is het belangrijk dat we elkaar leren kennen. Bovendien organiseren we samen met hen een congres over de toekomst van de universiteit. In het kader van dit congres zullen er tijdens het tweede semester evenementen plaatsvinden zowel in Louvain-la-Neuve als in Leuven."

De organisatoren van de actie zijn teleurgesteld. "Het ontbreekt de vertegenwoordigers van LOKO aan moed om zich achter onze actie te scharen," klinkt het. "Het is immers helemaal niet de bedoeling om politieke ideeën naar voren te schuiven. Het is jammer dat LOKO in deze discussie aan de zijlijn blijft staan."

De actie zal doorgaan op 21/11 om 14u op de Grote Markt. Meer info (ook over de open informatievergadering van 14/11) op belgiëknuffelt.studentenweb.org

GROEPT
LEUVEN HOGESCHOOL

www.groept.be
ENGINEERING • EDUCATING • ENTERPRISING

Veto trakteert:
10 duotickets Holebifilmfestival
3 duotickets Campustour

zie p. 11 & 12

LEUVENSE UNIVERSITEIT GEÏNTERESSEERD IN INDIA

“Een puur strategische keuze”

De K.U.Leuven richt na China nu ook zijn blik op India. Volgend jaar in april vertrekt een delegatie naar de ‘Aziatische reus’. Volgens coördinator Mart Bueckers, bevoegd voor het internationaal beleid aan de Alma Mater, is samenwerken met India een noodzaak indien Leuven internationaal wil meedraaien.

Maarten Goethals & Ide Smets

Mart Bueckers: «We zijn begonnen met de voorbereiding van een eerste missie. Bedoeling hiervan is te kijken of er Indische universiteiten zijn die structureel willen samenwerken met de K.U.Leuven, op vlak van wetenschappelijk onderzoek en uitwisseling van studenten en professoren. Naast het smeden van banden, moet de samenwerking resulteren in een verhoging van het onderzoek (onder andere door verhoging van het aantal gezamenlijke publicaties, red.), in meer studenten die van daar naar hier komen, en vice versa. Pas dan zal ik tevreden zijn en is de missie geslaagd.»

«Het is niet dat we vertrekken van nul. De faculteiten Theologie, Geneeskunde, Economie en Bedrijfswetenschappen hebben al contacten met mensen van daar. Hun inbreng is enorm belangrijk bij de voorbereidingen. Daarnaast nodigen we ook India-experten uit die een ruimer kader gaan schetsen. Zij zullen de delegatie duidelijk maken hoe India werkt, door bijvoorbeeld te wijzen op culturele aspecten en zaken waar we al dan niet rekening mee moeten houden.»

Veto: *Waarom India?*

Bueckers: «India is een strategische keuze. Het past in het ganse verhaal van internationalisering, wat tevens één van de vier prioritaire aandachtspunten is van de Leuvense universiteit. Dat staat geformuleerd in het strategische plan van de rector. Door samen te werken hopen we wetenschappelijk onderzoek te stimuleren en dat economisch

te verzilveren. Het zou jammer zijn mochten we dat laatste uit het oog verliezen.»

«India is een land dat een enorm groeipotentieel heeft. Het ontwikkelt zich sterk in zeer interessante domeinen. Gezien de historische Britse inmenging, kent India een bestuursmodel dat is geïnspireerd op het Angelsaksische model waar wij enigszins vertrouwd mee zijn. Bovendien wordt er veel meer Engels gesproken dan in China.»

INTELLECTUELE BAGAGE

Veto: *Wat is het voordeel van India in een samenwerking met de K.U.Leuven?*

Bueckers: «We geven Indische studenten de kans om in Europa te komen studeren. De beste studenten worden aangetrokken door de Verenigde Staten en door het Verenigd Koninkrijk, maar steeds vaker hoor je de roep naar diversificatie. Europa komt steeds meer op de voorgrond en daar heeft de K.U.Leuven een rol in te spelen.»

Veto: *Is de samenwerking niet eerder een poging om de toestroom van Indische studenten naar hier te controleren?*

Bueckers: «Men mag die studenteninstroom niet zomaar laten gebeuren. Als wij iemand naar China of India sturen en die blijkt niet succesvol te zijn, dan heeft de K.U.Leuven geen goede zaak gedaan. Kwaliteit moet niet enkel intellectueel gedefinieerd worden, maar ook in de zin van de mogelijkheid hebben om zich cultureel aan te passen. Je hebt standvastige personen nodig met een goede intellectuele bagage. Ik kan morgen, bij wijze van spreken, 2.000 Indische studenten binnenhalen. Dat interesseert me niet. Wat me wél interesseert is dat de studenten die hier komen, succesvol zijn. Zij moeten hier kunnen participeren aan het onderzoek door mee te draaien in de master- en doctoraatsopleidingen.»

SIGNAAL

Veto: *Wordt bij de selectie van universiteiten*

rekening gehouden met de soms hallucinante levensomstandigheden daar?

Bueckers: «Als je uit een land wegblijft, kan je blijven kritiek geven vanaf de zijlijn. Ik vind dat geen goede zaak. We moeten begrijpen wat daar om welke reden gebeurt, om er dan op een kritisch-constructieve manier mee omgaan. Bijvoorbeeld kinderarbeid: dat is een groot probleem in India. We geven daar nu al een sterk politiek signaal via het Zuster Jeanne Devos Fonds voor Kinderrechten. Op onze reis naar India, bezoeken we Jeanne Devos. Op die manier geven we haar en haar project zichtbare steun.»

Veto: *Hoe staat u zelf tegenover de onderneming?*

Bueckers: «Ik heb er een heel goed oog op, maar ik ben toch altijd een beetje voorzichtig. Niet het opstarten van zo'n project is lastig, maar wel de opvolging ervan. Goed bezig zijn, betekent naast contacten leggen, ook het onderhouden ervan en dat doe je niet alleen door delegaties naar elkaar te sturen.»

India

India, officieel de Republiek India, is een land in Zuid-Azië. Met 1.129.866.154 inwoners is het na China het land met de meeste inwoners ter wereld.

Meer dan 60% van de bevolking werkt in de agrarische sector. Naast de diensten- en IT-sector breidt de industrie er zich gestaag uit. De Indiase economie is sinds het begin van de jaren '90 geliberaliseerd.

Ondanks de uitgebreide (grond)wettelijke waarborgen is er in India sprake van mensenrechtenschendingen.

K.U.LEUVEN BESTE VLAAMSE UNIVERSITEIT IN RANKINGS

“We springen geen gat in de lucht”

Als we de ranking mogen geloven die vorige week zijn verschenen, doet de K.U.Leuven het niet slecht. In de Times Higher Education Supplement (THES)-rangschikking van de beste universiteiten ter wereld laat zij met een 61ste plaats alle andere Belgische universiteiten ver achter zich. “De media hechten daar belang aan,” relativeert de Leuvense instelling.

Maarten Goethals

De THES-ranking is een initiatief van het gelijknamige weekblad dat bericht over het hoger Europees onderwijs. Uit de resultaten blijkt dat Leuven de enigste Belgische universiteit is die de top 100 haalt. De eerstvolgende zijn de Universit  Catholique de Louvain (UCL) op de 123ste en de Universiteit Gent op de 124ste plaats. Waar de Alma Mater vorig jaar tevreden moest zijn met een 96ste plaats, schuift ze nu op naar 61. Maar dat is geen reden om euforisch te worden. “Rankings zijn niet perfect stabiel, de berekeningen zijn niet transparant en de gebruikte gegevens kunnen verschillen vertonen,” nuanceert Paul De Boeck, coördinator onderzoeksbeleid aan de K.U.Leuven, het succes.

Paul De Boeck: «We gaan nuchter om met de

resultaten en springen zeker geen gat in de lucht. Dat we vooruitgaan, doet ons plezier, al denken we niet dat de kwaliteit in één jaar plots zoveel is verhoogd. Voor hetzelfde geld verliezen we volgend jaar een aantal plaatsen. Dat is gebeurd met de UCL: van 86 naar 123. Terwijl ik niet denk dat de kwaliteit er drastisch is gedaald.»

«Rankings houden amper of geen rekening met de aangeboden onderwijskwaliteit. En als dat al gebeurt, gebruikt men vreemde denkconstructies. Goed onderwijs is bijvoorbeeld af te leiden uit de verhouding van staf ten opzichte van studenten. Een instelling met veel proffen en weinig studenten geeft goed onderwijs. Dat is niet bewezen.»

Veto: *Maar rankings zijn toch iets waard?*

De Boeck: «Wat wij er uit halen is dat de K.U.Leuven telkens bij de eerste honderd zit. Specifiek Europese instellingen schommelen we zelfs rond de twintigste plaats. Het zijn de media die daar belang aan hechten. Ik merk wel dat we meestal beter scoren dan andere Vlaamse universiteiten.»

MINIMALISEREN

Veto: *Hoe staat de K.U.Leuven in het algemeen tegenover rankings?*

De Boeck: «Aan de ene kant zijn we om verschillende redenen sceptisch over rankings. Aan de andere kant scoren we graag goed. Al

vind ik dat de K.U.Leuven, in tegenstelling tot anderen, soms te bescheiden is. Dat werkt in ons nadeel.»

Veto: *Hebben die cijfers ook invloed?*

De Boeck: «Ja, maar de impact is moeilijk in kaart te brengen. Rankings spelen bijvoorbeeld een rol bij het aantrekken van wetenschappers. Die willen namelijk naar instellingen met naam en faam. Daarnaast heeft het wellicht een effect op de inschrijvingen. Maar tegelijkertijd is de media een belangrijke factor. Zo was de VUB vorig jaar bijvoorbeeld in een bepaalde ranking gestegen van de 300ste plaats naar ergens rond de 150ste. De vice-rector van de VUB liet in een krant optekenen dat zijn universiteit de grootste stijger was. En dat telde volgens hem. Wanneer ouders en studenten een universiteit moeten kiezen, kunnen zij daardoor twijfelen.»

Veto: *Bestaat er een goede ranking?*

De Boeck: «De BOF-sleutel is een betrouwbare ranking (op basis van het aantal doctoraten, publicaties en masterdiploma's krijgt een instelling een dotatie van de overheid, red.). Daar zijn alle universiteiten het over eens. Ter vergelijking: de K.U.Leuven krijgt iets meer dan 42% van de onderzoeksmiddelen, Gent ongeveer 32%.»

Taxi's Rudy

Neutraliteit achterhaald

Tijdens de start van het academiejaar lanceerden zowel de Leuvense studentenraad LOKO als de studentenraad van Louvain-la-Neuve AGL een oproep om meer maatschappelijk engagement van de studenten. “De universiteit moet méér bieden dan kennis,” klonk het tijdens de openingstoespraak van de Leuvense studenten. “Het is de eigenheid van de universiteit dat zij studenten klaarstoomt om in de maatschappij te treden. Studenten moeten immers een kritische stem vormen en sturen.” Hoewel deze twee studentenraden hetzelfde onderwerp aansneden, is er nu maar één van de twee die zijn woorden in daden wenst om te zetten.

Een aantal weken geleden lanceerde de studentenraad van Louvain-la-Neuve het voorstel om samen met de Leuvense studenten een actie uit te denken om de solidariteit tussen beide partijen te benadrukken. LOKO wenste echter niet op het voorstel in te gaan. De Leuvense studentenkringen besloten twee jaar geleden dat LOKO geen politieke standpunten meer mocht innemen.

Ook de organisatoren van de knuffelactie tussen Vlaamse en Waalse studenten — waar de studenten van Louvain-la-Neuve ook aan meewerken — stootten op een *nijet* van de Leuvense studentenraad omwille van voornoemde reden. De organisatoren lieten het daar echter niet bij en contacteerden iedere Leuvense studentenkring apart. Zo moesten zij constateren dat de meeste Leuvense studentenkringen, in tegenstelling tot de overkoepelende studentenraad, wél de boodschap van solidariteit wensten te onderschrijven en mee wilden werken aan de knuffelactie.

Maar waarom zijn er zo veel Leuvense studentenkringen wél voor een solidariteitsactie en de Leuvense studentenraad niet? Het antwoord kan in het verleden gevonden worden. Wat houden die politieke standpunten — die LOKO niet meer wil innemen — in? Wat is het verschil met een maatschappelijk standpunt? Mag de studentenraad — op voorwaarde dat de meerderheid van de kringen de boodschap onderschrijft — nog wel met een maatschappelijk standpunt naar buiten komen?

Over al deze vragen werd er twee jaar geleden niet gediscussieerd waardoor we in de huidige situatie moeten vaststellen dat het kind met het badwater is weggegooid. Zowel politieke als maatschappelijke kwesties zijn een taboe geworden waardoor de Leuvense studentenraad er niet meer over durft te discussiëren, laat staan dat ze er een standpunt over durft innemen. Maar ondertussen durven veel Leuvense studentenkringen het wél en engageren ze zich samen met de overkoepelende studentenraad van de zusteruniversiteit. Misschien is de tijd rijp om de discussie over maatschappelijk relevante — en al dan niet politieke — kwesties terug te openen en de Leuvense studenten net als vroeger terug een stem te geven.

An Moerenhout

De hoofding ‘Opinie’ betekent nog steeds dat Taxi's Rudy geen objectief artikel is, maar ditmaal de weergave van de mening van een welbepaalde redactiesecretaris van Veto.

“Wie Engels als moedertaal heeft, is een vrijbuiters”

Slechts weinig filosofen slagen erin zo hun stempel te drukken op het politieke debat als Philippe Van Parijs, professor aan de universiteiten van Louvain-la-Neuve en Harvard. Dinsdag komt hij in Leuven spreken in kader van de ‘Lectures for the 21 century’.

Ward Neyrinck & Maarten Goethals

“Linguistic Justice for Europe, Belgium, and the world” is de titel van zijn voordracht. De thematiek handelt over rechtvaardigheidsproblemen die zich stellen in een context van taaldiversiteit. Dit wil zeggen: wanneer niet iedereen dezelfde moedertaal spreekt. Wanneer dat het geval is, stelt Van Parijs, dan kan de éne gemeenschap onrechtvaardig behandeld worden door de andere. Van Parijs: “Ik stel de vraag naar onrechtvaardigheden op basis van taal en naar eventuele, praktische oplossingen bij misbruik.”

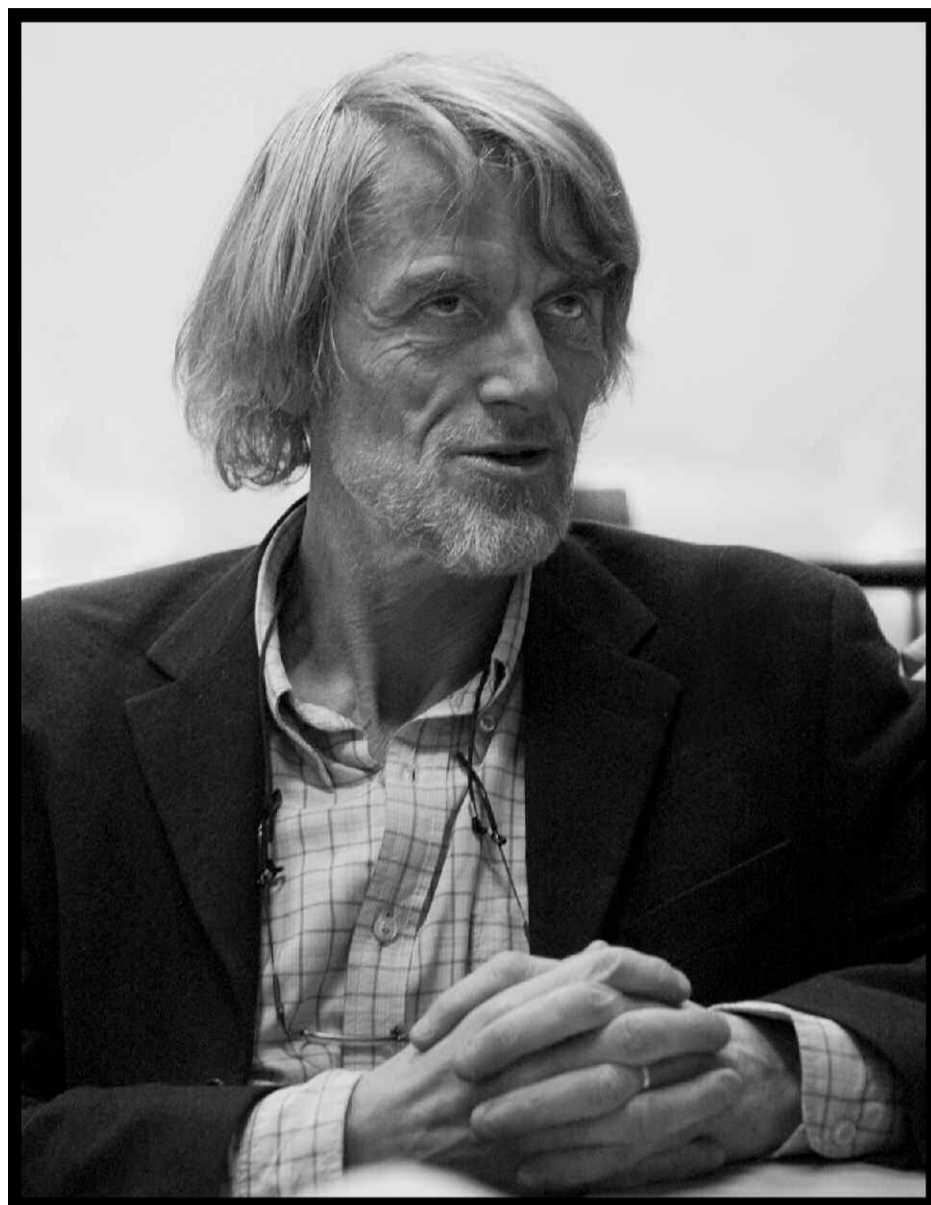
Philippe Van Parijs: «Uitgangspunt van mijn redenering is het bestaan van een lingua franca. De term lingua franca verwijst naar de taal die op grote schaal als gemeenschappelijk communicatiemiddel wordt gebruikt tussen mensen met een verschillende moedertaal. Internationaal gezien is dat het Engels, voor België het Frans. Het bestaan van een lingua franca biedt enorme voordelen. Zo is het aantal mensen dat men ermee kan bereiken enorm.»

ILLEGAAL DOWNLOADEN

Veto: Wat is er onrechtvaardig aan een lingua franca?

Van Parijs: «Er zijn drie interpretaties van taalkundige onrechtvaardigheid. In de eerste interpretatie beschouw ik de lingua franca als een publiek goed waarvoor men moet betalen om het te verwerven. En dat betalen mag je zelfs letterlijk zien. Wie geen Engels spreekt, moet inspanningen leveren in de vorm van tijd, geld en het volgen van lessen, om de taal te leren en dus te kunnen genieten van de voordelen die zij biedt. ‘Native speakers’ betalen natuurlijk niets. Zij hebben geen kost, want ze worden met de taal grootgebracht. Iemand met de lingua franca als moedertaal is daarom, in mijn ogen, een vrijbuiters. Hij kan naar om het even waar in de wereld reizen en er zich in zijn eigen taal verwoorden. Terwijl wie een andere taal spreekt, moeite moet doen om, in dit geval, Engels aan te leren.»

«Een theoretische mogelijkheid om die onrechtvaardigheid ongedaan te maken, is het invoeren van een ‘taalkundige taks’. Naties, zoals de Verenigde Staten van Amerika en het

(foto Christine Laureys)

Verenigde Koninkrijk moeten voor mij taalbelastingen betalen. Zo simpel. Maar ik zie Bush en Brown niet onmiddellijk met geld over de brug komen. Een veel realistischer oplossing is “poaching the web”. Dat is vrijelijk gebruik maken van alle Engelstalige informatie die op het web te vinden is, zonder zich druk te maken om intellectuele- en andere eigendomsrechten.»

Veto: Pleit u nu voor het illegaal downloaden als een soort straf?

Van Parijs: «Het gaat niet om straffen, maar om compenseren. Ik noem het ‘compensatory free-riding’. Aan informatie hangt een prijs

vast en men verliest inderdaad geld wanneer anderen er zonder betalen gebruik van maken. Toch pleit ik voor een massaal fotokopiëren uit Angelsaksische boeken en het downloaden van Angelsaksische artistieke producten zoals films en muziek. Dat soort free-riding is immers klein bier vergeleken met de massale free-riding van al diegenen die Engels als moedertaal hebben.»

DUBBING

Veto: Wat zijn de andere vormen van taalkundige onrechtvaardigheid?

Van Parijs: «Een tweede onrechtvaardigheid is kijken naar de individuele voordelen die men heeft als ‘native speaker’ van een lingua franca. De ene mens heeft het geluk als kind een taal te leren die nuttig is, terwijl de andere een taal leert die bijna nergens anders gebruikt wordt. Engels spreken biedt bijvoorbeeld een enorm voordeel op de arbeidsmarkt of bij internationale politieke onderhandelingen. Een oplossing voor dat probleem is disseminatie: het uitbreiden van de kennis van het Engels. Om dat te bereiken pleit ik voor een verbod op dubbing. Engelstalige televisie bekijken met ondertitels verhoogt de kennis van de taal: zowel van het Engels als van de taal van de ondertitels. Het is dan ook niet toevallig dat de kennis van Engels veel beter is in kleine landen als Finland en België, dan in grote landen als Frankrijk of Duitsland. In die kleine landen is het niet rendabel te dubben.»

«Op lange termijn worden de Engelstaligen bovendien slachtoffer van hun eigen taal. Omdat iedereen overal spontaan Engels spreekt, verliezen zij elke mogelijkheid om op een degelijke manier een andere taal te leren.»

Veto: Dan rest nog de laatste onrechtvaardigheid.

Van Parijs: «Dat is het verschil in prestige tussen verschillende talen. Omwille van de sterke positie van de lingua franca gaat men geloven dat die taal superieur is. Dat verschil tussen talen wegwerken, gebeurt door demystificatie. Je kan dat door te spotten met het feit dat Engels eigenlijk gewoon een mengeltaal is van een oude Germaanse taal, met een flinke scheut Normandisch Frans erbij, gekruid met een occasioneel Grieks of Latijns woord. Een mishmash, met andere woorden. Een andere mogelijkheid is een symbolische publieke bewering dat alle talen gelijk zijn. Dat zou de Europese Unie kunnen doen. Het probleem is alleen dat de realiteit de bewering volledig zal tegenspreken, alleen al vanwege het feit dat de mededeling waarschijnlijk om pragmatische redenen in het Engels zal gebeuren. Daarom pleit ik voor het principe van taalterritorialiteit. De eigen taal van een gebied moet de ‘koningin’ van alle talen zijn. Migranten moeten verplicht worden de taal van het gebied te leren waarin ze gaan wonen, en dat moet ook de taal zijn waarin het bestuur plaatsvindt. Wel moet de taalvrijheid blijven in een beperkt aantal zones, bijvoorbeeld aan de universiteiten. Het omgekeerde zou immers academische zelfmoord betekenen.»

www.hiv.kuleuven.be/ned/lessen/index.htm

Kort • Kort • Kort • Kort • Kort • Kort • Kort • Kort • Kort • Kort • Kort

Blinden

Een deel van de nieuwe website van de K.U.Leuven heeft het AnySurfer-label gekregen. Dat betekent dat de website voor iedereen makkelijk bruikbaar is. Naast Chinezen is de site nu ook toegankelijk voor blinden, slechtzienden, motorisch gehandicapten en slechthorenden.

Kanker

De K.U.Leuven heeft samen met het biotechbedrijf Thrombogenics een nieuwe manier ontdekt om kanker te bestrijden. De stof anti-PLGF (placentale groeifactor) blijkt succesvol te werken tegen tumoren. Bij de behandeling blijven ook neveneffecten uit.

Het team wou kanker bestrijden door de toevoer van bloed en zuurstof naar de kankercellen te beletten. Maar de meeste stoffen die deze toevoer afremmen, beschadigen ook de gezonde cellen of veroorzaken veel nevenwerkingen. Anti-PLGF zou enkel de tumoren bestrijden en niet het gezonde weefsel.

Milieu

De Vlaamse Interuniversitaire Raad (VLIR) meldt dat de Vlaamse universiteiten een hoog academisch niveau halen wat betreft de meeste milieu-opleidingen. Alle opleidingen in Vlaanderen werden eind vorig jaar doorgelicht. Een belangrijk aspect daarbij was naast het wetenschappelijke gehalte ook het perspectief op een sterke arbeidsmarktpositie. De opleidingen wekken naar eigen zeggen een grote en blijvende belangstelling op bij de studenten.

Darfoer

De rector van de Universiteit Gent, Paul Van Cauwenbergh, heeft op 12 november drie cinemazalen afgehuurd waar 720 studenten gratis naar een film konden kijken. De keuze van de film was echter niet evident: Sand and Sorrow. Een rauwe documentaire over de genocide in Darfoer. ‘Het idee kwam van een studente en een gastprofessor,’ verklaart de rector in *Het Nieuwsblad*: “Zij waren zo onder de indruk van de film dat ze vonden dat de universiteit er iets mee moest doen.” Per stu-

dent die zich inschrijft voor de film schenkt de universiteit 4 euro aan Unicef. De opbrengst gaat integraal naar projecten in Darfoer. Een voorbeeld dat de K.U.Leuven misschien kan inspireren?

Konvent (1)

Vorige week woensdag verzamelden zeventig clubstudenten van het Leuvense Seniorenkonvent op de Oude Markt voor hun jaarlijkse openluchtcantus. Hiermee wilden ze hun werking in de kijker zetten. Uit gans Vlaanderen zakten delegaties af naar Leuven. “Er was uiteraard de rivaliteit tussen de Antwerpenaars en de West-Vlamingen, maar dat maakt deel uit van de traditie,” aldus Anthony Dochy, organisator en Senior Seniorum.

Konvent (2)

Volgens de overkoepelende vereniging van de Leuvense studentenclubs, het Seniorenkonvent, hebben sinds 2000 alle clubs zwaar te leiden onder de concurrentie van koffeesten, televisie en internet. “Daarnaast worden steeds

meer clubs opgericht die niet gebonden zijn aan een regio. Zij snoepen de schachten af die bang zijn van onze traditionele dooptaferelen,” meent het konvent. Elk jaar opnieuw trekken de leden naar de aula’s om studenten te overtuigen om zich aan te sluiten. Daarnaast is het weggeven van gratis vaten een beproefde methode. Maar echt veel zoden brengt dat niet aan de dijk, volgens het konvent.

Voetbal

Enkele laastejaarsstudenten van de lerarenopleiding van de Katholieke Hogeschool Limburg trekken voor hun stage enkele weken naar Zuid-Afrika. Begin februari willen ze daar een voetbaltoernooi organiseren. “Het toernooi zal twee weken duren. We zullen er ook alles aan doen dat dit toernooi kan uitgroeien tot een jaarlijks gebeuren,” getuigt één van de studenten in *Het Laatste Nieuws*. Om het project financieel te dragen, organiseren de studenten fuifen, een galawedstrijd en een eetdag. De eetdag is niet voor de Afrikanen — die mogen enkel voetballen.

(mg)

UNIVERSITEIT EN LOKO ZOEKEN EXTRA UITWISSELINGSSTUDENTEN

“Ik wil zoveel mogelijk studenten weg”

Steeds meer Leuvense studenten weten hun weg te vinden naar onderwijsinstellingen buiten Vlaanderen en vice versa. Toch blijft hun aantal beneden de verwachtingen en doelstellingen. Alle partijen zijn het erover eens dat hier iets aan gedaan moet worden. Over de knelpunten en de nodige middelen en methodes bestaat geen consensus.

Maarten Hermans

Het gros van de internationale mobiele studenten is terug te vinden in de verschillende Erasmusprogramma's. Voor deze categorie tonen de cijfers van dit academiejaar met 730 inkomende en een 800-tal uitgaande Erasmusstudenten een merkbare toename tegenover vorig academiejaar. Professor Buekers, coördinator Studentenbeleid en voorzitter van de Stuurgroep Internationalisering, wijst er dan ook op dat de K.U.Leuven hiermee vrij goed scoort, zeker gezien de relatief zwakkere positie van de Vlaamse onderwijsinstellingen op dit punt.

Toch is de Stuurgroep Internationalisering bezorgd. Zo is het mogelijk dat deze positieve trend slechts tijdelijk is vanwege de heropleving na de perikelen rond de Bama-hervorming. Ook is er bij de uitstroom van studenten, ondanks de toename in absolute aantallen, niet echt sprake van een verruiming. Bovendien is de beoordeling van de huidige internationale mobiliteit afhankelijk van hoe hoog je de lat legt. Wil men de toekomstige doelstellingen van de Europese Commissie halen, dan zijn er alleszins nog extra inspanningen nodig. Professor Buekers is dan ook streng: “Ik wil zo veel mogelijk studenten weg. Tot er honderd procent naar het buitenland gaat, blijf ik altijd een beetje ongerust.”

Het bestuur van de universiteit wil dan ook een nieuwe impuls geven aan de internationale mobiliteit van de Leuvense student: “Het twintig jaar oude Erasmusprogramma

heeft eigenlijk nood aan een nieuwe adem,” aldus professor Buekers. Hiertoe zijn de Erasmuscoördinatoren aan de verschillende faculteiten twee weken geleden samengebracht en is er een “toer van de faculteiten” gepland om opmerkingen en ideeën te verzamelen. Ook de studentenvertegenwoordigers in de stuurgroep zijn volop bezig met het in kaart brengen

dat er een aanzienlijke impact is van het engagement en ervaring van de verantwoordelijke partijen, zowel in goede als slechte zin. Ook wijst de Europese Commissie erop dat er nog steeds aanzienlijke sociaal-economische barrières bestaan voor het participeren in Erasmusprogramma's: zo blijkt het vooral om studenten te gaan met hoog opge-

tekt dat er een aanzienlijke impact is van het engagement en ervaring van de verantwoordelijke partijen, zowel in goede als slechte zin. Ook wijst de Europese Commissie erop dat er nog steeds aanzienlijke sociaal-economische barrières bestaan voor het participeren in Erasmusprogramma's: zo blijkt het vooral om studenten te gaan met hoog opge-

tekt dat er een aanzienlijke impact is van het engagement en ervaring van de verantwoordelijke partijen, zowel in goede als slechte zin. Ook wijst de Europese Commissie erop dat er nog steeds aanzienlijke sociaal-economische barrières bestaan voor het participeren in Erasmusprogramma's: zo blijkt het vooral om studenten te gaan met hoog opge-

tekt dat er een aanzienlijke impact is van het engagement en ervaring van de verantwoordelijke partijen, zowel in goede als slechte zin. Ook wijst de Europese Commissie erop dat er nog steeds aanzienlijke sociaal-economische barrières bestaan voor het participeren in Erasmusprogramma's: zo blijkt het vooral om studenten te gaan met hoog opge-

en van de obstakels en redenen voor studenten om al dan niet op uitwisseling te vertrekken.

OBSTAKELS

De redenen en obstakels die door de betrokken partijen worden aangehaald, zijn veelvoudig. De relatieve decentralisatie van het Erasmusbeleid tot op facultair niveau be-

leide ouders en een sterkere financiële thuisituatie. Dit wordt onderkend door professor Buekers, die het omschrijft als een blijvend aandachtspunt.

De administratieve rompslomp is een terugkerend thema, maar de faculteitsverantwoordelijken klagen dat de hedendaagse student géén moeite meer wil doen. “Ze verwachten dat hen alles zomaar aangeboden wordt, en dat de enige zelfstandigheid die ze

VISITATIECOMMISSIE (4): SOCIOLINGUIÏSTIEK

Flinkflakfloeder

“Het ding wil slecht opstarten,” verontschuldigt professor Jaspaert zich aan het begin van de les. Het ding is zijn laptop. Niet direct een precieze omschrijving van het voorwerp. Muggenziften, denkt u? Dan toch niet in een les sociolinguïstiek die de relatie tussen Taal en Werkelijkheid blootlegt.

Maarten Goethals

Jaspaert — Koen voor de vrienden — heeft enkele jaren in Den Haag gewerkt. Dat is te horen aan zijn aangename manier van spreken. Met zijn volle, dragende stem begint hij voor het overwegend vrouwelijke studenten-volkje de les te hernemen waar ze vorige keer was geëindigd. “Het belang van taal is dat het diegene die spreekt, bevestigt in zijn maatschappelijke positie. Dat belang moet gebaseerd zijn op objectieve criteria.” De prettige gezichtjes rondom ons vertonen gelukkig geen bedenkelijke rimpels of domme uitdrukkingen. Intelligentie en schoonheid in één lokaal: we zijn tevreden deze les te visiteren.

VROUWENVOETBAL

Jaspaert heeft opvallende donkere wenkbrauwen: ze geven zijn gezicht een schijn van ernst en intelligentie. Op zijn neus staat een brillette. In het algemeen loopt hij er eenvoudig, maar verzorgd bij. Een lichtblauw hemdje met kalkstreep, een witte, katoenen trui en een zwarte jeans waar hij, als een cowboy, zijn

duimen in de voorste broekstakken steekt. Sociolinguïstiek was en zal altijd een zaak zijn van burgermannetjes, en vrouwtjes.

Jaspaert is een guitige familiemens, dat zie en hoor je. Om zijn theorieën te verduidelijken, haalt hij voorbeelden aan uit de privé-sfeer. Zo heeft hij het over zijn zoonje en dochtertje, over zijn geboortestreek en bijpassend Limburgs dialect. En over zijn verblijf in Den Haag, waar hij in erbarmelijk Engels werd aangesproken omdat Nederlanders het Nederlands van Vlamingen niet begrijpen. De studentes lijken deze aanpak te appreciëren. Tot het serieus wordt. Op een slide verschijnt: ‘de interiorisering van de exterioriteit’.

Een poging tot verheldering. Taal is een vreemd beestje. Je ‘doet’ het in de eerste plaats: al sprekend, schrijvend, zingend, kierend, kissebissend of schreeuwend. Je beweert er iets mee, informeert, commandeert, gebiedt en stelt in vraag. Taal is een middel om in contact te komen met anderen. In het leggen van dat contact ontstaat een ruimte tussen sprekers. “Het schept een klimaat,” zegt Jaspaert. “Maar er zijn regels om toe te treden. Taal als institutie, dus als exterioriteit: wat van buitenaf komt. En je moet, wil je lid worden van de institutie, weten hoe taal werkt, je moet het leren, interioriseren of eigen maken.” Het klinkt abstract, maar de docent verduidelijkt zijn punt met een voorbeeld: het verschil tussen penalty en strafschop. “Kinderen moeten leren dat, volgens de institutie Taal, het woord strafschop het juiste woord is dat verwijst naar de werkelijkheid, en niet ‘penalty’. Wanneer je dat weet

ben je lid van de institutie.” Maar wat als je consequent penalty gebruikt, wetende dat het strafschop is? “Dan ben je tevens lid van de gemeenschap van de Nederlandse Taal, want je kent het juist woord, dat is het belangrijkste.” Voor wie nog volgt: interioriseren is een cognitieve normering.

Maar eigenlijk kan ons dat niet schelen. We denken, door de suggestie aan voetbal en studentes, aan vrouwenvoetbal. We fantaseren over een lichte tackle die uitmondt in een vurig gevecht tussen twee bezwete speelsters. Tot het dringend tijd wordt dat een scheidsrechter, met voorkeur wijzelf, moet ingrijpen. De getackelde eist een penalty. Waarop wij antwoorden: “Sorry, wat je bedoelt is een strafschop.” Terug in het lokaal, horen we nog een laatste flard: “De Taal heeft ook vertegenwoordigers: leraars die studenten inleiden tot het instituut.” Wat neerkomt op ‘zitten, zwijgen en luisteren’.

TOILET

Die dag worden er in het MSI-gebouw Spaanse hapjes verkocht door de studentenkring Babylon. Omdat het eerste uur van de les op zijn einde loopt, kijken we er al naar uit om ons tegoed te doen aan al dat lekkers. Perfecte gelegenheid ook om enkele studentes aan te spreken en te vragen wat zij van voetbal — sorry — de les vinden. Tot Jaspaert — valsaard — aankondigt om de pauze deze keer over te slaan. Vanaf dat moment worden de meisjes onrustig. Alsof het volle maan is. Er wordt opvallend gegeeuid en gezocht.

Meer nog, enkelen kijken met grote open ogen in paniek rond. “Moet jij naar het toilet,” horen we achter ons. “Ja, jij,” antwoordt iemand anders. Zenuwachtig gelach, schichtige blikken, geknelde benen, een hand in de lucht en Jaspaert heeft het gemerkt. “Zou ik naar het toilet mogen gaan?” vraagt een meisje voorzichtig. Hij knikt instemmend — o, wat een plotse blij gezichten! — en onmiddellijk staan er vier meisjes en één jongen recht. Waar die plots vandaan komt, blijft ons een raadsel.

Wij zijn gedemotiveerd, want hebben honger en kunnen de les daardoor niet volgen. Nog minder wanneer Jaspaert het heeft over een ‘flinkflakfloeder’. Dat is een dialectisch woord dat iedereen in de Limburg kent, maar niemand er nog gebruikt. Een ‘flinkflakfloeder’ is een vlinder. Tot de les eindigt, fantaseren we stilletjes over een flinkflakfloeder die fladdert over een voetbalveld en met zijn opvallende kleuren alle voetballende meisjes verteert.

Steekkaart

Prof: Koen Jaspaert
Wie: Studenten bachelor in de Taal- en Letterkunde
Waar: In de kelders van het MSI-gebouw, lokaal 91.19
Wanneer: Dinsdag van 14u tot 16u
Pauze: Tussen de twee uren door, maar deze keer uitzonderlijk niet.

ONTWIKKELINGSSAMENWERKING MET MEKELLE UNIVERSITEIT IN HET ZUIDEN

Mesob gevuld

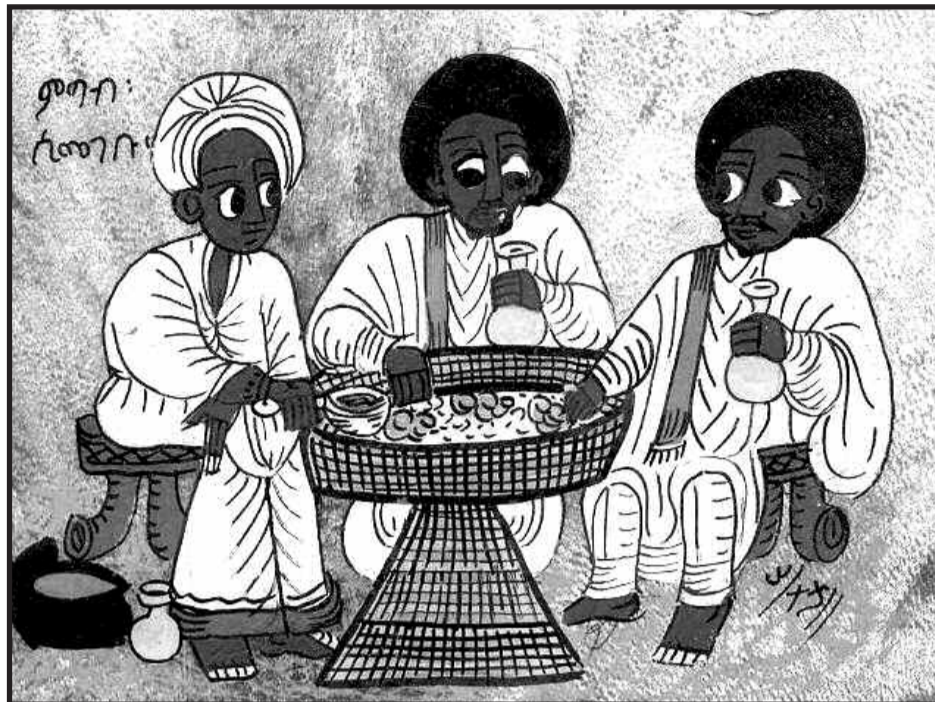
Sinds 2003 werken een aantal Vlaamse universiteiten — onder coördinatie van professor Deckers — samen met de Mekelle universiteit in Ethiopie om zowel het land opnieuw op te bouwen als de bevolking een betere levensstandaard te geven.

Nele Bruynooghe

Voordat het project werd opgestart, zag de situatie in Ethiopie er heel anders uit. Het land dreigde tot een woestijn te verstenen en de inwoners konden nooit op een heel jaar voedsel rekenen. Daarenboven moest de bevolking zich ook nog zoet houden met een dictator als Mengistu aan de macht. Dat heeft er echter niet toe geleid dat Ethiopie in een staat van onmacht verviel. Het feit alleen al dat er in 1995 een universiteit van veertig studenten onder een boom kon worden opgestart, bewijst dat de bevolking niet bij de pakken bleef neerzitten. De plaatselijke landbouwers gingen zelf oplossingen zoeken om hun land te verbeteren. Zo bouwden ze kleine dammen en stuwmeren om water te oogsten in het regenseizoen, en hielden ze erosie tegen door terrassen aan te leggen om zo de vruchtbare grond te behouden. Eindelijk hadden ze weer voedsel en het land herademde. Toch bleef de vraag of dit zou blijven duren en om dit te onderzoeken, riep de rector van de Mekelle universiteit de hulp in van de VLIR-

UOS, de Vlaamse interuniversitaire raad die instaat voor universitaire ontwikkelingssamenwerking.

Deze raad wordt financieel volledig gesteund door de DGOS of Directie-Generaal

voor ontwikkelingssamenwerking, die hiervoor 0,6% van het budget van de overheid in handen heeft. De bedoeling is dat academici zelf voorstellen indienen en dat de raad door

een competitief selectieproces kiest welke projecten zij zal steunen. Voor het project met de Mekelle universiteit werd ongeveer 8.000.000 euro vrijgemaakt, gespreid over een periode van zeventien jaar. Het project is een

sel (VUB), Antwerpen (UA), Gent (UGent) en Leuven (K.U.Leuven), waarbij Leuven de leidende rol heeft. Zo werkt elke universiteit mee aan één of meerdere projecten toegespitst op haar vakgebied. Leuven coördineert die kleinere projecten, beheert de financiën en neemt de verantwoordelijkheid op zich voor de uitvoering van het project. De K.U.Leuven financieert zelf ook projecten, maar dat zijn veel kleinere initiatieven zoals reisbeurzen, doctoraatsbeurzen of prospectiereizen. Projecten zoals die van Mekelle zijn veel te duur om ze zelf te kunnen financieren, maar de verwezenlijking ervan in Mekelle is zeker een mooie prestatie.

Het project zelf bestaat uit kleinere deelprojecten. Zo houdt er één zich bezig met de ontwikkeling van ICT en de uitbreiding van de bibliotheekfaciliteiten. Andere projecten staan dan weer in voor wetenschappelijk onderzoek met het oog op het verbeteren van de levensstandaard. Zo staan ze in voor het beheer van bos, water en bodem. Door de resultaten van zulke projecten samen te leggen en die oplossingen ook in de praktijk te brengen, is de mesob of de Ethiopische tafel nu gevuld gedurende het hele jaar.

Wie meer wil weten over ontwikkelingshulp, kan naar één van de lessen over de XXIste eeuw gaan. Dit college zal doorgaan op 19/11 om 19u30 in de Pieter de Somer aula.

GELOOF VERZET BERGEN (3): ATHEÏSME

“God is een principekwestie”

Deze rubriek belicht jongeren die er bewust voor kiezen om hun geloof ook als student actief te belijden. Telkens wordt er aandacht geschonken aan een andere geloofsovertuiging. Maar wat als die ontbreekt? Van God los: in gesprek met een atheïst.

Maarten Goethals

Aan het begin van het gesprek maakt Frederiek Philips, student rechtswetenschappen, duidelijk dat hét atheïsme niet bestaat. “Afhankelijk van de conclusies die je trekt uit de ontkenning van het godsidee, heb je een ander type atheïsme,” aldus Frederiek. Hetzelfde geldt, volgens de student, ook wanneer je het bestaan van God erkent. Een onmiddellijk bewijs voor Frederiek dat de Waarheid, het Inzicht of eendere welk woord met een hoofdletter relatief is. “Er zijn feiten en interpretaties van feiten, zoals atheïsme er één is. Maar ondanks die verschillende interpretatiekaders leven we toch samen. Dat is evident, en dat is het niet.”

Veto: Hoe vreemd is het om atheïst te zijn in tijden

van hernieuwde religieuze interesse?

Frederiek: «Het is nog maar de vraag of dat laatste het geval is. De mens is altijd religieus. Dat is zijn wezen. Alle vragen die we stellen in verband met God of de dood, zijn vragen die niet los van ons staan. Het verschil met vroeger is dat religie meer bespreekbaar is geworden. Ook bewuster. Daardoor ontstaat de indruk dat men er nu meer mee bezig is.»

«Als atheïst vind ik dat een goede zaak. Het stimuleert de discussie. Maar anderzijds moet je daar ook niet veel van verwachten. Want spreken over geloof is vanaf een bepaald moment in de discussie zinloos. Je gaat immers over de grenzen van de taal en de redelijkheid. Dan komen, voor je het weet, woorden als ‘mysterie’ en ‘raadsel’ naar boven. En daar ben ik niets mee.»

Veto: Jij kunt toch ook niet al je motieven verklaren?

Frederiek: «De manier waarop je in het leven staat, mag niet ondoordacht zijn. Je eigen positie — de wijze waarop je de werkelijkheid ervaart en typeert — moet duidelijk zijn, want die wordt door andere opvattingen in vraag getrokken. Geloven dat God bestaat en dat niet doen, is een hemelsbreed verschil. Het is

dat verschil, zeker naar ethische consequenties toe, dat je moet kunnen verdedigen. En dat kan je enkel als je weet wat je fundamentelementen zijn. En dat betekent voor mij niet verwijzen naar nietszeggende termen.»

RELIGIEUS GEN

Veto: Ben je eigenlijk gedoopt?

Frederiek: «(twijfelt en gêneert zich om het antwoord) Ja. Ik ben opgegroeid in een katholiek nest. Mijn grootouders zijn nog groot gebracht met de catechismus en doembeelden als hel en vagevuur. Mijn ouders gaan enkel naar de kerk op Pasen en Kerstmis of voor een huwelijk of een begrafenis. Ze hebben mij gedoopt omdat hun ouders dat verwachtten, traditie dus. Hoewel mijn ouders het dopen zien als een doordachte keuze, vind ik dat niet. Als je hen dan zegt dat je ‘hun’ geloof hebt afgezworen, merk je toch enige wrevel.»

Veto: Waarom koos je voor het atheïsme? Toch niet om je tegen je ouders af te zetten?

Frederiek: «Het is niet iets dat je van de ene op de andere dag beslist. Zo’n keuze is een langzaam proces. Maar op een bepaalde dag kom je tot de slotsom dat je ideeën onder te

bringen zijn onder de noemer atheïsme. Wat mij betreft heeft het deels te maken met mijn ouders. Je bent puber en je wilt je afzetten, een klassiek patroon trouwens. Maar als dat de enige motivatie is, dan duurt die tot je hormonen zijn getemperd. Ik heb gekozen voor het atheïsme omdat ik geen voeling heb met het godsidee. Het is een leeg concept zonder boodschap. In de manier waarop ik de werkelijkheid ervaar, heeft het geen zeggingskracht.»

«Het heeft ook geen zin om af te komen met wetenschappelijke argumenten die het bestaan van God al dan niet bewijzen. God is een principekwestie. Het bestaan dat ik ervaar, is er één verstoken van Hem. En daar zal de wetenschap geen verandering in brengen: zij brengt argumenten aan die geen aansluiting vinden bij mijn concrete leefwereld en zeggen mij daarom niets. Onderzoeken die ‘bewijzen’ dat God niet bestaat door te verwijzen naar een of andere religieus gen in ons lichaam zijn volkomen zinloos en debiel. God als product van DNA. Dat is zever, want dat ‘gen’ zegt zelf niets over God, maar over de mens.

KATHOLIEKE UNIVERSITEIT
LEUVEN

Organiseer je een evenement?

Plaats het dan GRATIS in de database Agenda K.U.Leuven
agenda.kuleuven.be

(advertentie)

KATHOLIEKE UNIVERSITEIT
LEUVEN

Wat gebeurt er aan de K.U.Leuven?

Lees de wekelijkse e-nieuwsbrief
www.kuleuven.be/nieuwsbrief

(advertentie)

BLOEDSERIEUS ZAMELT BRUISEND STUDENTENBLOED IN

U helpt toch ook?

Bloederige halloweenachtige taferele zal je deze week bij Bloedserieus zeker niet aantreffen. Dat kunnen de bijna 2000 studenten/sympathisanten die vorig jaar bloed lieten afnemen alleen maar beamen.

Christoph Meeussen

Al voor de achttiende keer organiseert Bloedserieus op initiatief van de studentenkringen Medica (Geneeskunde) en Landbouwkring (Bio-ingenieur) samen met het Rode Kruis een bloedinzamelactie. Ook dit jaar staat een grote groep vrijwilligers klaar om zoveel mogelijk bloed in te zamelen, iets wat blijkbaar nog steeds erg hard nodig is.

GRATIS

Laura Van de Vliet van Bloedserieus vertelt: "De nood aan extra bloed in België blijft hoog. Er is immers nooit sprake van een grote reserve. Het is net daarom dat we dit evenement elk jaar opnieuw blijven organiseren. Zeker omdat het moeilijk blijft om steeds nieuwe mensen aan te trekken. Wie echter eenmaal de stap heeft durven zetten, weet dat er eigenlijk niet veel aan is. Dat verklaart ook waarom bijna de helft van de bloedgevers hier niet voor de eerste keer komt. Dat is eigenlijk ook de hoofdprijs van dit initiatief: we proberen niet zozeer om eenmalig een grote slag te staan, maar om gestaag een gro-

tere groep van trouwe donoren uit te bouwen."

"Velen staan er eigenlijk niet echt bij stil, maar iedereen die bloed komt geven, helpt mee met het redden van levens. In dat opzicht

gen, organiseren we de hele week een aantal leuke, en vooral gratis activiteiten."

Het programma is inderdaad goed gevuld. Zo komen tijdens het bloedgeven zelf niet minder dan Katastroef en Stan Van Sa-

dinsdag de durvers kunnen gaan kijken naar een bloedstollende film. Wie donderdagavond nog energie en moed over heeft, moet zeker even langs de *Blood on the dancefloor*-TD komen. Lenny & De Wespen en Eva De Roovere komen het publiek opwarmen, waarna het stevig dansen geblazen is met DJ Chini en Dj Les Bars Deux.

Laura: "We hopen trouwens dat niet alleen de studenten op onze actie afkomen. Ook de docenten, Leuvenaars en mensen ver daarbuiten zijn welkom. En om het wachten wat in te korten, hebben we ook dit jaar weer een online inschrijving voorzien. Dat houdt in dat je jezelf kan inschrijven via een online toepassing. Je weet dan meteen op welk tijdstip nog veel plaats is. Wanneer je dan langskomt, word je normaal gezien zeker binnen de 30 minuten geholpen."

"Wie deze week niet kan, heeft nog een tweede kans in het voorjaar, maar kan eigenlijk ook het ganse jaar terecht in het bloedtransfusiecentrum op de Campus Gasthuisberg zelf. Maar wie nu al kan, moet zeker langskomen. Iedereen wordt beloond met een cadeaupakket met onder andere drank, condooms, shampoo, een verrassing van het Rode Kruis, en andere leuke hebbedingetjes."

Maandag 12 en dinsdag 13/11 kan je terecht in Gymnasium Sportkot, woensdag 14 en donderdag 15/11 in de Universiteitshallen, telkens van 12 tot 20 uur. Info en inschrijven op www.bloedserieus.be

zijn bloedgevers dus even onmisbaar als eender welke dokter, verpleegster of chirurg. Dit op zich is natuurlijk al een leuke motivatie, maar om toch nog extra mensen te overtui-

man even langs om te tonen hoe het moet. Daarnaast zijn er 's avonds ook enkele andere activiteiten gepland. Op maandag is iedereen welkom op een 'Bloedserieuze Kwis', terwijl

LEUVENSE TEAM TWEDE IN WORLD SOLAR CHALLENGE

"Felicities van het vorstenpaar"

In Australië werd afgelopen maand de World Solar Challenge gereden, het officiële wereldkampioenschap voor zonnewagens. Een veertigtal teams doorkruisten de Australische woestijn met zelfgebouwde wagens op zonne-energie. Het Leuvense Solar Team, dat bestaat uit veertien studenten van Groep T, eindigde knap tweede.

Tine Deckers

Veto: Proficiat, jullie zijn tweede geworden in de World Solar Challenge. Hadden jullie dat verwacht?

Koen Van Beneden, hoofd marketing van het Umicore Solar Team: «We wisten vooraf dat we een heel goede wagen hadden gebouwd, omdat we hem vaak hebben kunnen testen. Van alle teams had het onze de meeste testkilometers vóór de race, dus we wisten wat de wagen waard was. We hadden echter geen idee van wat we van de concurrentie konden verwachten. We hoopten wel dat we de top vijf en misschien zelfs de top drie konden halen, maar we waren daar absoluut niet zeker van.»

Veto: Lag de eerste plaats binnen jullie bereik?

Koen: «Vooraf leek het bijna onhaalbaar om de eerste plaats te halen. Het team uit Delft had de laatste drie edities van de wedstrijd immers zonder enige concurrentie gewonnen. Nooit kwam er iemand echt in de buurt van hun prestaties en daarom leken de Nederlanders ongrijpbaar. Tijdens deze race bleek dat onze wagen minder verbruikte dan die van het Delftse team en toen werd plots alles mogelijk.»

KANGOEROES RUIMEN

Veto: Hebben jullie al veel felicitaties gekregen?

Koen: «Heel veel mensen hebben ons al gefeliciteerd, maar gisteren hebben we een telegram gekregen van de koning en de koningin met hun oprechte felicitaties aan het hele

team. Ondertekend met 'Albert en Paola' (glundert).»

Veto: Jullie hebben in zes dagen Australië doorkruist, drieduizend kilometer in totaal. Hoe zag een gemiddelde racedag eruit?

Koen: «Tijdens de race stonden we op rond vijf uur om het zonnepaneel op te zetten, zodat we zelfs de allereerste zonnestrallen opvingen. We mochten telkens racen van 8u tot

Koen: «We hadden een hele karavaan die de wagen begeleidde. Honderd kilometer voor de solar car reed een wagen die we the eyes noemden. De teamleden in die wagen informeerden het team over de weersomstandigheden en maakten de weg vrij voor de solar car door bijvoorbeeld dode kangoeroes van de weg te ruimen. Een halve kilometer voor de solar car reden the hands. De teamleden in die

berekenen de optimale snelheid voor de wagen en stuurden de strategie bij tijdens de race.»

SYMPATHIEKE BELGEN

Veto: Hoe was de relatie met de andere teams?

Koen: «Omdat wij bij de voorbereidingen als eerste op het circuit aankwamen, hebben wij de meeste teams eigenlijk wel goed leren kennen. Vanaf een maand voor de race zaten wij al op het circuit en gaandeweg zijn de andere teams dan binnengekomen. Wij hebben die nieuw aangekomen teams altijd verwelkomd en wat geholpen tijdens de eerste dagen, dus zo hebben we iedereen leren kennen. Bovendien is het blijkbaar gemakkelijk om je als Belg sympathiek te maken, want iedereen was meteen fan van die Belgen. De teams uit Delft en Michigan waren naar ons gevoel minder populair, misschien omdat zij de favorieten waren.»

Veto: Wat was je persoonlijke hoogtepunt tijdens het verblijf in Australië?

Koen: «Het meest intense moment was misschien nog wel de kwalificatie. Twee dagen voor de kwalificatierit is er een motor oververhit geraakt. We hebben toen de nacht doorgewerkt en stukken uit Melbourne moeten laten komen, dat vierduizend kilometer verder lag. We hebben behoorlijk veel geld moeten uitgeven om het probleem op te lossen en daarna hebben we de hele nacht doorgewerkt tot enkele minuten voor de kwalificatie. Tijdens de rit heeft de piloot alles op alles gezet en dan hebben we nog gewonnen ook (zodat het team de race zelf in pole position mocht beginnen, red.). Dat was een enorme ontlasting. Op dat moment beseften we dat we misschien wel de wagen hadden om één van de besten te zijn in Australië.»

Veto: Pronostiek voor de Belgen binnen twee jaar?

Koen: «Als alles goed gaat, dan zie ik het volgende team vechten met Delft voor de eerste plaats. Wie weet hebben we dan meer geluk.»

(foto Solar Team)

17u, dus even voor acht monteerden we het zonnepaneel op de solar car. Daarna reden we zover we konden tot het tijd was om te stoppen langs de kant van de weg. De plek waar we dan waren aanbeland, was onze slaapplek voor de nacht.»

Veto: Jullie zonnewagen werd telkens door één van de drie piloten bestuurd. Hoe volgde de rest van het Umicore Solar Team de race?

wagen hadden reservemateriaal bij en lieten ook weten of er de komende kilometers zon of wolken zaten aan te komen. Daarnaast meldden ze ook andere dingen die de solar car zouden kunnen hinderen. Op een bepaald ogenblik kwam er bijvoorbeeld een stier recht op de solar car aflopen. Dankzij the hands hebben we die met glans ontweken (lacht). Achter de zonnewagen ten slotte reden the brains. Die

PRESES VS PRESES (7): INDUSTRIA VS MEDICA

“Het adoptierecht voor homoseksuele koppels vormt een probleem”

Je kan preses worden omdat je een geboren leider, een feestbeest, een tolerante ziel of een gewiekst organisator bent. Of omdat je een lief zoekt. Omdat we onze Leuvense voorzitters een warm hart toedragen, helpen we hen met hun queeste. Deze week vergastten Stijn De Witte van Industria en Vincent Prunia van Medica ons op een amussante, bijna twee uur durende babbel.

An Moerenhout

Vincent Prunia: «Jij bent Stijn van Industria, nietwaar? Ik ken jou alleen van zien.»

Stijn De Witte: «Je kent me waarschijnlijk van op de 24-urenloop (*lacht*). Industria is naast Educata de studentenkring van Groep T. Educata vertegenwoordigt de studenten met een lerarenopleiding en Industria de ingenieursstudenten. Ik studeer elektromechanica. En jij bent?»

Vincent: «Ik ben Vincent, preses van Medica, de kring van de medische en biomedische wetenschappen. Ik zit in mijn voorlaatste jaar biomedische wetenschappen.»

Veto: *Wie dacht je dat jouw blind date zou zijn?*

Vincent: «Ik dacht dat het de preses van de Psychologische Kring zou zijn.»

Stijn: «Ik hoopte enkel dat het niet de preses van Ekonomika zou zijn, omdat het dan waarschijnlijk over de 24-urenloop zou gaan. En daar is al genoeg inkt over gevloeid.»

FRUSTREREND

Vincent: «Ik zal een vraag trekken: *Noem één voordeel en één nadeel aan preses-zijn.*»

Stijn: «Een voordeel is dat zich veel kansen aanbieden om zaken bij te leren. Als persoon kan je er alleen maar rijker van worden. Een nadeel is dan weer dat ik me veel meer zorgen maak over het verloop van de activiteiten, juist door dat mandaat van preses.»

Vincent: «In Medica werken wij met werkgroepen die op een onafhankelijke basis werken, waardoor de leden ervan zich weinig verantwoordelijk voelen voor het geheel. Het engagement bij ons is daardoor minder dan bij jullie, waardoor het groepsgevoel soms wat ontbreekt. Dit is wel al verbeterd tegenover vorig jaar. Ik heb mezelf vorig academiejaar overhaald om preses te worden, in de eerste plaats om de opleiding Biomedische Wetenschappen te vertegenwoordigen op de faculteit. Als onderwijsverantwoordelijke van onze afdeling binnen Medica merkte ik vorig jaar al dat wij vaak het onderspit moest delven tegenover de opleiding geneeskunde.»

Stijn: «Industria werkt sinds dit jaar — naar het voorbeeld van Ekonomika — met comités. Bepaalde functies van het presidium hebben een comité achter zich en in zo'n comité zitten dan studenten die op vrijwillige basis meehelpten. Zo kan je ook duidelijk de studenten onderscheiden die zich zeer veel engageren. Daarnaast hebben we het aantal presidiumleden ook teruggebracht van dertig naar twintig studenten. Hoewel het systeem nog in zijn kinderschoenen staat, komen de veranderingen onze werking zichtbaar ten goede.»

Vincent: «Klopt het dat Industria neerkijkt op Educata?»

Stijn: «Dat was in het verleden inderdaad zo. Educata is een kleine kring met een minder actieve werking waardoor zij vroeger al eens het mikpunt van spot was. Het probleem is dat er amper continuïteit is in die kring. Je moet immers maar drie jaar studeren om leerkracht te worden en tijdens je laatste jaar moet je alleen maar stagelopen. Deze studenten zijn dus maar voor zeer korte tijd verbonden aan hun kring, waardoor een actieve werking uitbouwen zeer moeilijk wordt. Maar nu zijn er wel een aantal studenten met

veel engagement bij Educata en verloopt de samenwerking tussen Industria en Educata weer heel wat beter.»

DEDECKER

Stijn: «Ik zal eens een nieuwe vraag trekken uit de *Veto-does: Raad de politieke en seksuele voorkeur van je blind date.*»

Vincent: «Kan iemand — gezien de huidige politieke situatie — een politieke voorkeur hebben? Ik zal anders de partij proberen raden waar je in juni voor stemde. Hoewel ik je politieke voorkeur niet echt van jouw voorkeuren kan afleiden, heb je volgens mij gestemd op de socialistische partij.»

Stijn: «Je zit verkeerd. Ik heb sterk getwijfeld in juni. Enerzijds vond ik dat de politici dringend moesten worden wakker geschud en leek een stem op de partij van Dedecker daarom wel een effectieve stem. Maar anderzijds zijn mijn oma en opa sterk geëngageerd bij de liberale partij en wou ik hen wel steunen. Het is misschien een domme reden,

Het is jammer dat de politici zo'n slecht beeld van hen schetsen en andersom. Ik vind dus zeker ook niet dat het land moet splitsen, hoewel ik het ook wel niet volledig eens ben met de compensatiepolitiek.»

LIEFDE

Vincent: «Nog een vraagje: *Definieer 'Liefde'.* Oei, dat is een moeilijke vraag.»

Stijn: «Liefde is zeker een bestaand iets, maar ik denk dat veel mensen liefde met iets anders verwarren. Zo zie ik veel mensen samen omwille van andere redenen. Maar ik geloof er alleszins rotsvast in. Ik ben al meer dan twee jaar samen met mijn vriendin en heb de liefde dus al gevonden.»

Vincent: «Er is volgens mij een verschil tussen verliefdheid en liefde. Eerst ben je verliefd op iemand, maar die verliefdheid is natuurlijk niet eeuwigdurend en daarna leer je om met elkaar samen te leven, om elkaar te appreciëren en elkaar te vertrouwen. Dat laatste is liefde. En ja, ook ik heb de liefde al

sterven? Dan heeft de andere partner geen enkele wettelijke band met het kindje.»

Stijn: «Vind je het niet vreemd dat je zelf geen kindje kan maken?»

Vincent: «Het is misschien wel een beetje vreemd, maar we zouden ook een draagmoeder kunnen inschakelen. Ik ken wel iemand die daar misschien toe bereid is, maar het is allerm minst een evidentie. De vraag is of je de eicel van de draagmoeder zelf gebruikt

“Volgens mij heb je gestemd op de socialistische partij”

of die van een andere vrouw. Bij deze laatste optie is de band tussen de draagmoeder en het kind immers minder sterk. Soms gebeurt het dat de draagmoeder haar kindje na negen maanden zwangerschap niet meer wenst af te

(links Stijn De Witte, rechts Vincent Prunia: “Ik vond het een fantastische blind date”)

(foto Wim Driessens)

maar ik heb voor deze laatste optie gekozen.»

Vincent: «Ik heb de politieke debatten aandachtig gevolgd en had een lichte voorkeur voor Johan Vandelanotte. Hij was een sterke kandidaat en wist zinnige zaken te vertellen. Toch bleef ik twijfelen tussen stemmen op de socialistische partij of op de christen-democraten. Ik heb dan maar een volmacht aan mijn vader gegeven en heb hem gezegd dat hij mocht kiezen. Maar zoals ik daarnet al zei, is het moeilijk om nu nog een bepaalde voorkeur te hebben.»

Stijn: «Inderdaad. Ik vind dat we Wallonië niet moeten verstoten omdat deze regio minder winst maakt. Integendeel, we moeten een oplossing vinden zodat heel het land er beter van wordt. Dat kan niet ten koste van één bepaalde regio.»

Vincent: «Ik hou wel van de mentaliteit van de Walen. Zo begroeten ze je veel makkelijker dan Vlamingen wanneer je er een pintje op café gaat drinken. Wij zijn volgens mij veel individualistischer dan onze Waalse broeders.

gevonden.»

Stijn: «Liefde is volgens mij dat je enthousiast bent als je jouw vriend/vriendin opnieuw ziet. Je mag elkaar niet als vanzelfsprekend gaan beschouwen en het mag geen gewoonte worden. Ik vind het wel vreemd dat we in een andere fase van onze relatie aan het belanden zijn. Zo praten we soms al over samenwonen. Het is soms beangstigend om ouder te worden. Zo kondigde een kameraad uit het bestuur van onze fakbar *Délibéré* een aantal weken geleden aan dat hij vader zou worden. Beetje bevreemdend.»

Vincent: «Een kind opvoeden is een deel van het groter geheel. Het hoort er allemaal bij. Ik wil later ook een kindje opvoeden, en mijn vriend ook. Hij en de komst van mijn petekindje — het kindje van mijn broer — hebben me eigenlijk overtuigd. Maar het huidige adoptierecht voor homoseksuele koppels vormt een probleem. De wetgever stelt maar één van de twee mannen of vrouwen aan tot voogd van het kindje. Maar wat als hij zou

staan omdat ze er een band mee opbouwde.»

Stijn: «Dat is inderdaad een zeer moeilijke discussie. In elk geval zijn kinderen voor mij voorlopig nog een *ver-van-mijn-bedshow.*»

Vincent: «Nieuwe vraag: *Herinner je jouw dromen? En wat was je laatste droom?*»

Stijn: «Ik herinner me mijn dromen nooit.»

Vincent: «Ik ook niet, maar onder narcose had ik eens vreselijke nachtmerries en die herinner ik me dan nog wel. Maar misschien is de vraag niet letterlijk bedoeld.»

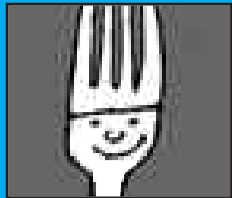
Stijn: «Als dat zo is, kan ik antwoorden dat ik droom van een gelukkig leven.»

Vincent: «Daar kan ik niets op inbrengen. Het zijn trouwens de kleine zaken in het leven die me gelukkig maken.»

Stijn: «Ik ben tevreden als ik mezelf een doel kan stellen. Natuurlijk ben ik even de kluts kwijt wanneer dat doel dan bereikt is, maar ik vind dan snel weer een ander doel.»

Vincent: «Ik vond het een fantastische blind date. Het was leuk om je te leren kennen.»

Stijn: «Idem Dito. Het was zeer aangenaam.»

Middelpunt: de Alma's in de marge

Het studentenrestaurant Alma stelt zich al meer dan 50 jaar tot hoofddoel om maaltijden tegen een democratische prijs aan te bieden aan Leuvense studenten. Ze startte met een restaurant in de Bondgenotenlaan — de voorloper van Alma 1 — om uit te groeien tot een vereniging waaronder niet minder dan veertien restaurants ressorteren. Deze week belichten we de — volgens ons — vijf charmantste Alma's.

Het oudste lid van deze vijf Alma's is het restaurant van het Pauscollege. Al in 1968 nam Alma het restaurant van dit studentenhuis, waar 180 mannelijke studenten woonden, onder zijn vleugels. Pas in 1986 werd het startschot gegeven voor het trefpunt de Valk. Aanvankelijk was deze Alma een koffiebar in de nieuwe vleugel van de rechtenfaculteit, maar al snel evolueerde zij tot een volwaardig res-

taurant waar de studenten 's middags koffiekoeken, broodjes en warme maaltijden konden verorberen. Tot slot opende de Moete op het einde van de jaren '90 zijn deuren. Gelegen aan de Celestijnenlaan kan de Moete de studenten opvangen die geen plaats meer vinden in Alma 3. Naast deze *echte* Alma's zijn er ook nog de externe restaurants de Spuye, gelegen tegenover het gymnasium van het sportkot, en Groep T. De maaltijden van deze restaurants worden sinds 1996 verzorgd door het personeel van Alma, maar de infrastructuur is in het bezit van externen.

Deze vijf Alma's staan bekend omwille van hun vriendelijke en vaak zelfs vrolijke personeel. Bert Clymans, studentenvertegenwoordiger van Alma geeft zelf toe: "Het is inderdaad uitermate gezellig in zo'n kleine Alma. Sommige personeelsleden kennen de

studenten zelfs bij naam en zijn immer goedlachs. Ze doen met plezier hun werk en dat reflecteert in de populariteit van het restaurant."

Laat het nu net deze Alma's zijn die het meeste winst maken in vergelijking met de andere Alma's. Volgens de meest recente cijfers staat de net verbouwde Valk op een verdienstelijke eerste plaats. "De restaurants die ook broodjes aanbieden, maken beduidend meer winst dan de andere," aldus Korneel Caron, de andere studentenvertegenwoordiger van Alma. "Zo ook de Moete. Die maakt al een aantal maanden enorm veel winst, maar deze stijging is natuurlijk wel deels te verklaren door de verbouwingen van Alma 3." Ook de restaurants van het Pauscollege en Groep T zijn succesverhalen, alleen de Spuye is een beetje een zorgenkindje. "De Spuye werd

vorig jaar verbouwd, maar de verbouwingen brachten niet het verhoopte succes met zich mee. Hoewel de Spuye één van de meest aangename uitbatingen van Alma is en het verlies beperkt blijft, is het bestuur van Alma nu naar mogelijkheden aan het zoeken om het interieur nog gezelliger en warmer te maken. Het overschilderen van de zwarte muur werd alvast als voorstel geponeerd."

Toch constateren we dat de meeste kleine studentenrestaurants van de Alma winst maken. Meer zelfs, samen met de cateringdienst zorgen zij ervoor dat Alma overleeft. De andere grotere Alma's, zoals Alma 1 en Alma 3, maken immers amper winst. Het is misschien kort door de bocht, maar vriendelijkheid loont. Bij deze dus: een ode aan het vriendelijke personeel van Alma.

De Moete

Sinds 1999 voorziet De Moete de wetenschapsstudenten van een heerlijk ontbijtbuffet en een gezonde lunch op hun campus. Deze recente aanwinst van de Almagroep springt in het oog door zijn modern ontwerp en hippe inrichting. We trekken naar De Moete en stellen onze vragen aan Pieter Delfosse en Kristof Huyghe, de twee managers.

Veto: *Deze Alma verschilt qua ontwerp enorm van de anderen. Hoe komt dit?*
Kristof Huyghe: «Voor het ontwerp werd een wedstrijd gehouden bij de studenten architectuur. Ook de naam is het resultaat van deze wedstrijd. De Moete is afgeleid van het woord 'ontmoetingsplaats',

wat het eigenlijke doel van deze Alma is. We hopen zo meer sociaal leven op de campus brengen.»

Veto: *Is dat hetgeen wat deze Alma van de anderen onderscheidt?*

Huyghe: «Dat is zeker één van de aspecten. Omdat deze Alma een belangrijke ontmoetingsplaats is op de campus, wordt deze verhuurd voor sociale activiteiten zoals fuiven en cantussen. Dit komt ook doordat het de enige Alma is die een vergunning heeft om 24/24 activiteiten te herbergen. Studenten kunnen hier tussen de lessen door ook spelletjes spelen. Een ander uniek gegeven van deze Alma is het echte cafetaria-cachet. We serveren hier geen warme maaltijden, maar wel snacks en broodjes.»

Veto: *Hoeveel studenten komen hier gemiddeld per dag over de vloer?*

Delfosse: «We hebben 210 zitplaatsen en een capaciteit van ongeveer 600 maaltijden per dag. Natuurlijk schommelt dit wel van dag tot dag. Dit succes hebben we te danken aan de ideale ligging van De Moete op campus Arenberg III. Voor warme maaltijden kunnen de studenten terecht in Alma 3. Dit is de reden waarom wij enkel koude maaltijden serveren, om niet met elkaar te concurreren.»

Veto: *Willen jullie in de toekomst dan ook geen warme maaltijden serveren?*

Delfosse: «Nee, daar gaan we niet aan beginnen. Er komt binnenkort wel een vermeerdering van het aantal zitplaatsen.»

Ondertussen is een medewerker bij ons komen zitten. Hij is ad interim verantwoordelijke sinds zijn collega afwezig is wegens ziekte.

Veto: *Is het leuk om hier te werken?*

Hans: «Normaal werk ik in Alma Gasthuisberg, dus ik baseer mijn bevindingen vooral daarop. Over het algemeen heerst er een zeer goede werksfeer en is er veel contact tussen de collega's onderling. Ook met de studenten die hier komen eten slaan we wel eens een praatje.»

Huyghe: «Zelfs de contacten tussen personeel en management verlopen erg vlot. We hebben elk jaar twee personeelsfeesten met het personeel van alle Alma's, een manier om de banden te verstevigen.»

Veto: *Is er veel verschil tussen werken in De Moete en Alma Gasthuisberg?*

Hans: «Er is zeker een verschil. In Alma Gasthuisberg serveren we naast koude maaltijden ook warme maaltijden en is er ook een cateringdienst. Dit verhoogt de stress op de werkvloer. Toch vind ik Alma een leuke werkplaats, nu al meer dan zeven jaar. Ik maak hier zoveel leuke dingen mee. Zo loop ik in Gasthuisberg regelmatig een lijf tegen het lijf.»

Huyghe: «Maar dan toch niet in de Alma zelf (lacht)!»

De Moete ligt in de Celestijnenlaan 200, Heverlee.

Het

Terwijl welriekende spijzen onze zinnen strelen zoeken we naar de vrolijk lachende vork die ons te kennen zou moeten geven dat deze knusse plekje wel degelijk een Almarestaurant is. Het Academisch Kwartiertje, bij sommigen nog gekend als 'Alma de Valk' is hét bewijs dat een Alma wel knus en lekker kan zijn.

We kregen het genoegen een praatje te mogen slaan met Patricia Stevens, sinds vorig jaar de verantwoordelijke van Het Academisch Kwartiertje. Zij staat samen met een assistent in voor het openhouden van dit steeds populairder wordende Alma-filiaal. Er is momenteel plaats voor ongeveer 150 hongerige rechtenstudenten, maar er komen er steeds meer bij, zodat er voor de laatkomers som-

Groep T

Iedereen fietst er zo maar voorbij richting station, of staat er met zijn rug naar toe te wachten op de bus, kortom een beetje in een hoekje ligt een afdeling van Alma stiekem verscholen in het reuzegrote gebouw van Groep T. Het eetgedeelte is niet expliciet afgesloten van de rest van het gebouw en zo komen geuren van dampende spaghetti en rokende *croque monsieurs* ons tegemoet als we binnenwandelen.

Niet zoals de Spuye aan het sportkot een stevige reputatie heeft opgebouwd in reuzegrote, overheerlijke pizza's, zijn het ook hier deze warme gerechten die de studenten aantrekken. Daarnaast kan je hier ook terecht voor broodjes, koffiekoeken, warme en koude dranken. Ten slotte is er ook draadloos internet

voorzien voor de studenten die hier wensen te werken. We zien dan ook verscheidene mensen kromgebogen achter het scherm van een laptop discussiëren en overleggen met elkaar. Het gezellig geroezemoes klinkt aangenaam in de oren en we bestellen een spaghetti met kaas.

We zetten ons aan een tafel bij drie studenten. Ze studeren hier aan Groep T en hebben allen al lege schotels voor hun neus staan. We vragen hen even waarom ze hier komen eten. "Vandaag hebben we maar een half uurtje pauze en hier kunnen we snel een goedvullende maaltijd krijgen tegen een goedkope prijs" vertelt één van hen. "Andere dagen hebben we meer tijd en durven we wel eens kiezen voor een grotere Alma, daar is het aanbod groter." Na deze korte conversatie verontschuldigen ze zich en zien we ze vertrekken naar de les, en velen met hen. We schuiven

onze voeten dan maar bij anderen onder tafel, het zijn tot onze verbazing rechtenstudenten. "We komen naar hier, omdat we hier minder lang moeten aanschuiven dan in een grote Alma, en het eten is hier minstens even goed," klinkt het. "Maar ook de gezellige sfeer trekt ons aan. Hier kan je al eens een praatje doen met het personeel bijvoorbeeld, dat kun je niet in pakweg Alma 2!" We merken dat zo'n kleine Alma wel aantrekkelijk heeft en in de verte zien we inderdaad het personeel vriendelijk hongerige studenten van spijs voorzien.

Wanneer we even later bij het personeel vragen naar een korte schets van de sfeer, en of ze veel contact hebben met de studenten, klinkt het halsstarrig 'neen'. "We hebben expliciete orders gekregen en mogen niets zeggen zonder onze manager," geven ze op als reden. Iets wat we niet begrijpen, want later op de dag zien we drie studenten druk in con-

versatie met de bediende achter de kassa. Ze laten fier een foto zien op de computer en slaan zeker een half uur lang een praatje.

Even een telefoontje naar de manager dan. Deze vertelt dat de kleine Alma's wel veel aantrekken hebben, juist door de gezelligheid en de persoonlijkere bediening van het cliënteel. We waren beter *under cover* gegaan, beseffen we veel te laat. De manager weet ons ook nog te vertellen dat in het geval van Groep T er veel concurrentie was met broodjeszaken. "Te meer omdat het koopgedrag van de studenten de laatste tijd meer neigt naar gezonde snacks en broodjes, hebben we de service verbeterd. Aan de broodjestoog kan een student nu volgen hoe zijn eigen broodje wordt klaargemaakt en persoonlijke voorkeuren uitspreken, en dat wordt geapprecieerd!"

Groep T ligt in de Andreas Vesaliusstraat 13.

Middelpunt: de Alma's in de marge

Het Pauscollege

Het Pauscollege is één van de verschillende kleine Almaatjes die Leuven rijk is. Voornaamste klanten zijn de studenten die in het Pauscollege gehuisvest zijn, voor wie het gebruik van deze Alma in de prijs inbegrepen is, maar ook andere studenten kunnen er hun buikje rond eten.

De vrij onbekende Alma ligt verscholen achter een doodgewone deur in de inkomhal van het Pauscollege. Nadat een nieuwe klant dit eerste obstakel heeft overwonnen, volgt er meteen een nieuw mysterie: "Waar zijn de bordjes met de verschillende gerechten?" In het Pauscollege heeft men er echter voor gekozen alle gerechten op een klassiek krijtbord te

zetten dat vlak achter de ingang staat. Dat bord over het hoofd zien, hoeft echter geen problemen op te leveren. Het personeel is immers vriendelijk genoeg om de totaal overbodige vraag wat de pot schaft, toch te beantwoorden.

Het is dan ook vooral de mentaliteit van het personeel die deze Alma onderscheidt van de grotere Alma's, veel meer nog dan alleen het verschil in omzet en grootte. Personeelslid Sonja: "De gezelligheid is de grootste troef van deze Alma. De meeste studenten die hier over de vloer komen kennen ons en met sommigen ervan hebben wij een hechte band. We kennen niet alleen hun voorkeuren op vlak van eten, maar kennen hen soms ook bij naam en komen

nu en dan zelfs pittige anekdotes over hen te weten. Bovendien gaan we soms naar de feestjes die zij inrichten." De kleinschaligheid van deze Alma uit het Pauscollege biedt bovendien ook nog andere voordelen voor de klanten. "Omdat ons contact met de studenten zo direct is, komen wij ook te weten wat de studenten van hun maaltijden verwachten, en wat hun eventuele ergernissen zijn. Ik denk dat we er daardoor toch wel in slagen menu's in elkaar te steken die veel studenten kunnen appreciëren," aldus personeelslid Jessy. Opmerkelijk is ook de betrokkenheid die het personeel van de kleine Alma toont voor haar werk. Op speciale dagen zoals Halloween of Kerst doet iede-

reen immers de moeite zich te verkleden, op eigen initiatief en kosten. Er wordt dan ook geëist dat in het artikel komt dat "Alma Pauscollege de beste is". Sonja: (trots) "De sfeer in deze Alma is uniek. Kijk maar naar Jef. Hij is een gepensioneerd die hier gratis komt werken als afwasser, louter en alleen vanwege de voldoening die hij daaruit haalt. En op het jaarlijkse Kerstfeest geven wij als personeel zelfs een vat weg. Waar kunnen ze dat nog zeggen?"

Pauscollege ligt op het Hogeschoolplein 3.

Academisch Kwartiertje (aka De Valk)

zorgt voor haar klanten zoals ze voor zichzelf zou zorgen," waarbij ze nog toevoegt: "en het is niet omdat ze erbij staat dat ik dat zeg."

Een van de weinige nadelen aan de kleinere Alma's zijn de beperktere mogelijkheden voor de menu's, maar Patricia probeert toch altijd zo creatief mogelijk om te springen met de vrijheid die ze krijgt. "Ik probeer toch altijd iets nieuws te doen." Als voorbeeld voegt ze eraan toe: "Ik heb ook pizza's besteld, die zouden er voor 12 november zijn. Maar ik kan nog niet beloven dat ze zullen aanslaan bij het grote publiek." Patricia, met reeds 16 jaar ervaring in verschillende Almarestaurants probeert ons het verschil met andere Alma's te verduidelijken: "De mensen hier zijn vooral pastaliefhebbers, vandaar dat je hier ook niet meteen stoofvlees of puree zal vinden." Omdat Het Academisch Kwartiertje niet werkt op dezelfde grote schaal als bijvoorbeeld Alma 2 is er ook meer contact met de klant. "De studenten zijn ook veel hartelijker in de kleinere restaurants, er wordt gemakkelijker een mopje gemaakt. Het is vooral omwille van de sfeer en het contact met de mensen dat ik dit werk graag blijf doen". Er wordt ook meer aandacht besteed aan de inkleding. "Jammer dat jullie vorige week niet gekomen zijn, toen zaten we helemaal in een Halloweenfeertje. Maar over een paar weken is het tijd voor kerstversiering."

Het kenmerk van deze Alma is dat ze er volledig voor de student is, en zelfs een beetje door de student: de naam 'Alma de Valk' is samen met het opknappen van het restaurant vorig jaar ook veranderd. Er werd zelfs een wedstrijd aan verbonden, met als inzet: een paar bonnen om te gaan eten natuurlijk. We vroegen aan Patricia wat haar mening over de nieuwe naam is: "Het is wel een leuke naam, maar wel een beetje lang om te gebruiken aan de telefoon."

Het Academisch Kwartiertje ligt in de Tiensestraat 41.

geen zitplaats meer voorhanden zijn. Omdat de ingrediënten zes weken op voorhand moeten worden gereserveerd, is er soms zelfs te weinig eten. "Als dat voorvalt, moet ik eten gaan halen bij Alma 1 of het Pauscollege," vertelt de immer vrolijke Patricia. De reden dat deze Alma zo geliefd is, moet volgens haar gezocht worden in het feit dat er in een kleiner restaurant echt rekening kan worden gehouden met de klanten en hun specifieke behoeften. "Van sommige klanten weet ik hoe ze hun schotel willen hebben, en als ze suggesties of speciale wensen hebben, kijk ik altijd wat ik kan doen. Zo kreeg ik onlangs de vraag naar 'light-yoghurtjes'. Over een paar weken hebben we ze". Een tevreden klant beaamt deze redenering: "Ze

De Spuy

In ons hipste trainingspak begeven we ons op een herfstige dag naar de Spuy. Voor lezers wiens leefwereld zich beperkt tot wat zich binnen de ring afspeelt: de Spuy bevindt zich aan de ingang van het Arenbergpark, waar stoere sportkotters zich een jaar lang voorbereiden op de 24urenloop. Buiten word je bijna weggeblazen door stormachtige regenbuien, maar de oprechte gastvrijheid binnen kan iedereen verwarmen. Onmiddellijk wordt ons een kopje koffie voorgeschoteld door Patricia Tobback, die er al vijf jaar lang de klanten in de watten legt. "In de winter steken we zelfs de open haard aan in het salon!"

De Spuy lijkt eerder op een taverne dan op een studentrestaurant. In 2006 onderging het gebouw een geslaagde renovatie en werd het pas echt een sfeervol sportcafé. Je kan er van maandag tot zaterdag terecht, op weekdagen zelfs van 9u tot 24u. Boven staan enkele PC's en kan er rustig gestudeerd worden. Elke laatste dinsdag van de maand wordt er bovendien een *Apolloon after-school drink* georganiseerd. Op de zeldzame momenten dat de zon schijnt, kan je daar op het terras ten volle van genieten. Met een fris pintje in de hand kan je de afgetrainde lichamen van Kim Gevaert of Luc Van Lierde bewonderen. Bekende en minder bekende sporters weten de Spuy te vinden voor een stevige maaltijd. Er zijn gezonde broodjes en slaatjes, maar de pizza's zijn het populairst. Alle porties zijn vrij groot, zeker de pasta. "Sportkotters eten enorm veel, die hebben dat nodig."

De klanten zijn van diverse pluimage. Vooral de helblauwe Apolloonsweaters vallen op, maar er zit ook een groepje dertigers gezellig te tafelen en verderop

zitten professoren voor een zakenlunch. Jammer genoeg lopen we geen BV tegen het lijf. "Die worden nochtans hetzelfde behandeld als iedereen," zegt Patricia kortdaat. Over de bediening kan niemand klagen, want die is snel, vlot én vriendelijk. De vijf werknemers kennen de meeste klanten en het is die vertrouwde sfeer die velen hier bevalt. Je bestelt aan de kassa, maar je eten wordt aan tafel gebracht door een vriendelijke Chinese jobstudent. "I love the great atmosphere in the Spuy," vertelt hij enthousiast. Iedereen welkom dus, enkel *poppemiekies* horen hier niet thuis. "Iedereen is casual gekleed, zo'n opgedirkt meisje zou raar bekeken worden," denkt Patricia.

Er zitten ook heel wat studenten in de comfortabele zetels van het salon. "Wij hebben geen kot, dus we zitten hier elke dag omdat het lekker warm is". Enkel bekennen dat ze af en toe ook in Alma 3 eten, omdat de Spuy iets duurder is. Voor een pizza tel je 6 à 8 euro neer. Drie onderzoekers van het IMEC (onderzoekscentrum voor nanotechnologie) zien het anders: "vroeger gingen we altijd naar Alma, maar sinds de prijzen zijn opgeslagen en het verschil met de Spuy klein is, zitten we bijna altijd hier". Zij ruilden de kipfilet met puree dus met plezier in voor een knapperige pizza. Ook Patricia verkiest werken in de Spuy: "De sfeer in Alma 3 was leuk, maar daar is het toch meer die routine van uitscheppen en opkuisen. Hier heb je nog contact met de klanten." In deze Alma ben je dus niet de zoveelste anonieme student die met z'n dienblad in de rij staat, in de Spuy is er tijd voor een toffe babbel in een gezellige omgeving.

De Spuy ligt op de Tervuursevest 101.

Colofon: Ward Neyrinck, Ruben Bruynooghe, Nathalie Hoes, An Lens, Steffi Lambrechts, Sander Raeymaekers & An Moerenhout. Foto's: Wim Driessen, Christine Laureys & Christoph Meeussen.

SPORT & SPUYE (3): BASKETBAL

White men can't jump

De sportkaart die de Leuvense studenten zich kunnen aanschaffen voor amper zeventien euro geeft toegang tot een gevarieerd assortiment van 55 sporten. Een aanbod om u tegen te zeggen. Misschien is basketbal wel iets voor jou.

Ruben Bruynooghe

Misschien was het een *understatement*, maar het klopt in ieder geval: *white men can't jump* en zulks is wel een beetje jammer voor een sport als basketbal. Het merendeel van de enthousiaste sportkaart-gebruikers zag er best wel fraai uitgedost uit, wat ons even deed vrezzen dat we niet in de beginnersgroep za-

Het uur van verlatingsangst was aangebroken

ten, maar algauw werden we gerustgesteld door het geluid van ballen die naar alle kanten tegelijk werden gekatapulteerd. Overal, behalve in de ring.

Die avond wasde groep groot genoeg om een vrij realistisch beeld van de populariteit van deze afro-amerikaanse sport te schetsen: de avond zou te kort zijn om iedereen intensief te leren kennen. De training, die geleid werd door maar liefst twee trainers, begon met het soort oefeningen die iedereen zich nog wel kan herinneren van de lessen lichamelijke opvoeding in de humaniora. We pinkten nostalgisch een traantje weg toen de eerste opgaven werden gedemonstreerd.

HET ECHTE WERK

Veel lopen, veel puffen, maar langzaam aan begon het zowaar echt op amateuristisch basketbal te lijken. Het soort basketbal dat je terugvindt op familiefeestjes dan. De sfeer in de zaal was ondanks het hijgen van menig medesporter ongelofelijk ontspannen, daar niemand echt uitblonk in het deponeren van een bolvormig voorwerp in een cirkelvormig doel. Na enkele oefeningen — waarvan de pedagogische waarde ongetwijfeld latent aanwezig was — was het tijd voor het echte werk: een wedstrijd *shotten*.

Met een ploegje van tien man proberen zo snel mogelijk het torenhoge aantal van vijftien doelpunten te bereiken. Vooral bij deze oefening kwam onze onkunde kwalijk de kop opsteken, maar de ploeggeest zat er wel in. Wanneer de laatste bal na een toch wel

(foto Wim Driessens)

ietwat beschamend lange tijd onder luid gejuich door het net spartelde, was het uur van verlatingsangst aangebroken. Een angst die ongegrond bleek, want het heuglijke nieuws kwam dat de zaal nog zeker vijftig minuten onbezet was, en zodoende het plein vrij was om werkelijk wedstrijdje te houden.

Het leeuwendeel van de groep liet deze kans niet onbenut om zijn uurtje sport wat te laten uitlopen.

Wegens het grote aantal deelnemers moesten er vier ploegen gevormd worden. Van dan af werden alle geheime trucjes die we hadden geleerd, in praktijk omgezet. Sprinten, dribbelen, verdedigen en op de vruchtbaardere momenten zowaar scoren. Uitputting besloep de groepen als een kwalijke demon, maar vroegtijdig weggaan zat er voor de *die-hards* echt niet in. Toch kwam daar op een niet aanwezig horloge de melding dat alle speelminuten waren opgebruikt. Sportief als we waren, schudden we de handen van onze tegenstrevers, onze lotgenoten, sportmakers, om ons vervolgens

Ballen naar alle kanten, behalve in het net

naar de — ook al niet aanwezige — kleedkamers te begeven. Buiten blies de wind ons een hoopje herfstbladeren in het gezicht, terwijl achter ons de echo's van botsend kunststof langzaam in de verte vervaagden.

UP WITH PEOPLE STRIJKT NEER IN LEUVEN

Nemen, maar vooral geven

Wie nog nooit van *Up with People* heeft gehoord moest zich duchtig schamen. Zeker nadat deze multiculturele groep studenten heel de voorbije week Leuven inpalmde. Die week eindigde donderdagavond met een adembenemende show.

Elke Desanghere

Bringing the World Together. Up with People doet jaar na jaar zijn slogan eer aan. Keer op keer brengen ze een groep jongeren tussen 18 en 29 uit minstens 20 verschillende landen samen om vervolgens zes maanden lang de wereld rond te reizen. Elke week doen ze een andere stad of gemeenschap aan waar ze hun tijd bij gastgezinnen doorbrengen. Daar werken ze dan aan een aantal projecten die iets 'teruggeven' aan de gemeenschap. Zo schilderen ze bijvoorbeeld huizen of geven ze Engelse les.

Ondertussen leren en discussiëren ze over wereldproblemen, elkaars cultuur en andere dingen die hun wereldbeeld verruimen. Elke week wordt afgesloten met een show vol zang, dans en presentatie waarvan de opbrengst gaat naar lokale goede doelen.

HOOP

In Leuven werkten de studenten mee aan de *Week van de Hoop*. Afgelopen maandag en dinsdag maakten ze samen met verschillende kinderen en jongeren van een aantal scholen de *CosmoGolem*. Dit kunstwerk werd ontworpen door Koen Vanmechelen. De houten reus heeft op de plaats van zijn hart een deurtje en de kinderen werden bij de onthulling woensdag uitgenodigd om hun dromen en wensen in zijn binnenste te plaatsen. De golem zal deze bewaken en meenemen naar Chili, waarheen hij volgende week vertrekt. In feite staat het beeld symbool voor 'de helper'. Het is dan ook niet verwonderlijk dat er ook op andere plaatsen in de wereld *Cosmo-*

Golems te vinden zijn. Zij zorgen ervoor dat de dromen van kinderen wiens toekomst onbestaande lijkt gaan leven en geven hun op die manier een beetje hoop.

Uitlopers van het bezoek van *Up with People* zijn extra inspanningen van de K.U.Leuven. Vanuit de ervaring die Zuster Jeanne Devos heeft opgedaan tijdens haar werk in India wordt nu een onderwijsprogramma opgezet door professor Peter Adriaenssens. Het gaat om kleine projecten

aan het repeteren maar nergens was ook maar enig spoor van stress te ontdekken. Misschien omdat ze dit elke week opnieuw doen en elke noot en beweging zowat uit hun hoofd kennen.

We stonden versteld van het engagement dat dit grootschalig project in beweging houdt. Wanneer *Up with People* onderweg is hebben ze al hun materiaal mee, van podiumelementen tot geluidskabels. Het opzetten en afbreken gebeurt vaak door de stu-

door een hele boel jonge mensen die ooit zelf als student meereiden maar nu werken voor het project dat hun leven veranderde. Het is duidelijk een ervaring die meer dan wat dan ook in je kleren kruipt.

De bedoeling bleek vooral extra info te geven en alles te laten proeven. Na een rondleiding achter de schermen kregen we een stukje dans uit de show aangeleerd. Daarop volgde een uitgebreide presentatie over *Up with People*. Doorgaans draait een dergelijke uitleg nogal saai uit maar niet wanneer deze geanimeerd gegeven wordt en wordt opgeleerd door hilarische anekdotes. Ze vertelden ons over één van hun Mexicaanse vrienden die nog nooit sneeuw had gezien. Bij zijn eerste confrontatie met het witte spul in Noord-Amerika liep hij dan ook buiten rond met gesloten ogen uit angst dat ze zouden bevriezen.

KLOKKEN

De eigenlijke show, die naar goede gewoonte een halfuur te laat begon, zullen we nooit vergeten. Alle muziek was live gespeeld door een band die ze uit de groep studenten hadden geplukt. Zang en dans waren uitermate gevarieerd en eveneens van een zeer hoog niveau. Kippenvelmomenten kwamen er toen één van de meisjes zong met een stem als alle klokken van de Leuvense beiaard samen. Naast de liedjes van *Up with People* werkten de jongeren ook een stukje van hun eigen cultuur in de show.

Het slotspektakel bleek een groot succes. Maar liefst 20.000 euro werd ingezameld, aan de kassa verkochte tickets niet meegeteld. Het geld werd verdeeld onder de verschillende gesteunde goede doelen: het Zuster Jeanne Devos fonds, Ter Wende, Sporen en De Wissel. De studenten konden dan ook met een gerust hart naar de Filipijnen vertrekken. Ze hebben hun steentje bijgedragen *and they made a difference*.

Voor meer info www.upwithpeople.org

(foto Stephanie Verbeken)

in samenwerking met een aantal andere Leuvense instellingen.

SNEEUW

Belangrijk was ook de show die donderdagavond plaatsvond in de SportOase. Enkele uren voor de start was de cast nog volop

denten zelf en geeft hun zo de kans om bij te leren op elk vlak. De show zelf is geen pruts-werk maar aangeleerd door professionelen. En diegenen die de show uitvoeren weten duidelijk ook wat ze doen.

Voorafgaand aan de show vond ook een *Behind the Scenes Day* plaats waarvoor iedereen zich kon inschrijven. Deze werd begeleid

BED AND BREAKFAST IN STUK

Theater krijgt ons in bed

(Christine Laureys)

Het is donderdagavond. We zakken niet af naar een van de vele drankfestijnen, maar naar STUK om ons in slaap te doen zingen. Letterlijk dan: de bedden staan al in een grote, sfeervolle zaal voor ons opgesteld.

Bo Vanluchene

Duitse artieste Heike Schmidt wil bij haar publiek met slaaplidjes en verhalen herinneringen oproepen aan hun kindertijd. Om de ervaring compleet te maken, biedt ze een overnachting en ontbijt aan.

Er is slechts een kleine ruimte voorzien om je klaar te maken voor de nacht, dus begrijpen we dat we de massa voor moeten zijn. En inderdaad, wanneer we in pyjama de trap weer neerdalen, is het smalle inkomgangetje veranderd in een nachtmerrie van flitsen huid en *gratuit* ondergoed. Waar is de beschaamde, bescheiden Vlaming gebleven? Op kousenvoeten rennen we de zaal in.

We treffen een zacht verlichte ruimte met een heleboel stapelbedden en eenpersoonsbedden. Wie wil, kan een kopje thee meenemen naar de slaapzaal, maar moet dat onder zijn bed neerpoten, "zodat Heike straks niet plat op haar neus valt". Aan ieder bed hangt een lampje met een gedicht of dubieuze bedenking op — zo worden we geacht te reflecteren waarom we moeten slapen en wat de betekenis van achtervolgingsdromen is. Als we rondkijken, zien we af en toe een traumatiserend stuk vlees van onder een laken vandaan komen. De kleine zaklampjes die op elk hoofdkussen liggen, dragen alleen maar bij aan het kampegevoel.

Aan *camp*-gevoel ook geen gebrek. Heike blijkt van wal te steken in een lang, grijs *Eurovisiesong-gewaad*. Gelukkig zijn de nummers die ze brengt, samen met de indrukwekkend cellist Thilo Thomas Krigar, eerder klassiek.

Soms — bij voorkeur wanneer je net bijna in slaap gevallen bent — rent ze schreeuwend de zaal door, klimt ze een ladder op, knipt ze vlakbij je hoofd een lampje uit of vertelt ze een verhaal door elkaar met *sidekick* Thilo.

De muziek lijkt een achtergrond voor de 'eigenlijke voorstelling': ongeneerd naar anderen gluren. Sommige mannen staren ons vanuit hun bed zo vreemd aan dat we haast vanzelf controleren of hun handen boven de lakens zitten. Even verderop merken we dat een koppel samen in een bed ligt en we gaan bijna over onze nek. Later beginnen we te twijfelen: de vrouw in panty's lijkt baardgroei te vertonen. Panty's of beenhaar? We horen er onheilspellende (cello)muziek bij.

Even later worden we wakker. Stilte. Zijn we daadwerkelijk in slaap gevallen door die vreemde Duitse? Concentratie. Rondom ons horen we gesnurk als orka's die met elkaar

communiceren. We zakken weer weg.

Het is nog donker buiten wanneer we wakker gezongen worden. We hebben geen horloge bij. Wie garandeert ons dat het geen vier uur 's nachts is en Heike gewoon zin had om weer anderhalf uur te zingen? Dit keer duurt het gelukkig niet zo lang. Ze deelt kranten uit en nodigt ons uit voor een uitgebreid ontbijt in de keuken. Hetzelfde koppel van gisteren ligt weer op elkaar in bed, maar het lijkt eerder op palliatieve zorg dan hartstocht. Ondertussen wordt er druk nagepraat. In de gemeenschappelijke gang trekken sommigen ongeneerd een andere beha aan. "Moet kunnen," horen we een man zeggen. We knikken instemmend en trekken na croisants en fruitsap de straat op. Het is vrijdagochtend. Een student in LOKO-jas waggelt naar zijn kot. Wij zijn wakker.

Filmfirmament

Auf der anderen Seite

Bijzonder dat een film als deze, waarbij Turken in Duitsland en Duitsers in Turkije lustig over het scherm rollen, toch niet overkomt als een belerende film. En hoewel de regisseur Fatih Akin zijthema's als prostitutie en homoseksualiteit niet in het minst uit de weg gaat, krijg je als kijker nooit het frustrerende gevoel dat we met het vingertje gewezen worden op maatschappelijke problemen.

Ruben Bruynooghe

Bij het begin krijgen we nochtans bij het begin van de film wat argwaan. Een oudere Turkse man in een Duitse rosse buurt: dat soort introducties lijkt verdacht veel op het begin van een sociale aanklacht. Wat we krijgen, is echter helemaal niet vervelend. We worden ondergedompeld in een sfeer zoals je die terugvindt in bijvoorbeeld het boek *Ultramarijn*: levens die elkaar kruisen, of op een pijnlijke manier net niet kruisen.

Het verhaal komt ook niet tergend traag op gang, het gebeurt al vrij snel dat de oudere man Yeter, een Turkse tippelaarster, uitnodigt om bij hem in te komen wonen. Zijn zoon Nejat, een professor Duitse literatuur, is in het begin helemaal niet opgezet met de beslissing van zijn vader. Zijn antipathie voor de vrouw verdwijnt wanneer hij te weten komt dat zij regelmatig geld naar Turkije stuurt om de studies van haar dochter Ayten te financieren. Als Nejat's vader in een dronken bui Yeter doodslaait, beslist Nejat Ayten op te zoeken. Ayten zelf is echter een politieke activiste en vanwege een gewapende betoging op de vlucht voor de politie. Een vlucht die zijn einde vindt in Duitsland.

AMOREUZE BAND

In Duitsland komt Ayten in contact met Lotte, een studente, waarmee ze al gauw een sterke band ontwikkelt. Die band wordt al snel ook amoureuze. Wanneer Ayten in aanraking komt met het Duitse politieapparaat en haar papieren niet in orde blijken te zijn, wordt ze teruggestuurd naar Turkije. Lotte zelf vertrekt ook naar Turkije om haar vriendin te zoeken en haar zo mogelijk vrij te krijgen uit de gevangenis. Daar komt ze in aanraking met Nejat die ondertussen al een Duitse boekenwinkel heeft opgekocht en haar een appartement te huur aanbiedt.

De film zit vol met toevalligheden. Als je niet door de sfeer van het verhaal wordt opgezogen, dan lig je vermoedelijk diep in slaap weggezonden in de zetel. Een echte weg tussenin is er niet. Hoewel de film in alle opzichten genietbaar tot geweldig is, is het de vraag of het zijn weg naar het grote publiek zal vinden. De taal en de alternatieve sfeer laten ons vermoeden dat we met *Auf der anderen Seite* niet te maken met een kaskraker.

Steekkaart

Regie: Fatih Akin
Cast: Nürgül Yesilçay, Baki Davrak
Duur: 122 minuten
Release: 14 november 2007
Kort: De weg tussen Duitsland en Turkije zit vol toevalligheden.

studio
L E U V E N

Verheven of wrang, volmaakt of verzuchtend, vrij of verstikkend, onbetaalbaar of goedkoop: de liefde in al haar gedaantes inspireert en spreekt tot de verbeelding van elke ziel. Toch kan niet iedereen zich spontaan inleven in het ideaalbeeld van man en vrouw. Het Holebifilmfestival zet daarom voor de zevende maal op rij 'de andere liefde' in de kijker.

Liesbet Coolen

De 7de editie van het Holebifilmfestival is een organisatie van Driekant, de Leuvense Holebi-vereniging. Van 7 tot 23 november vertonen Cinema ZED en Studio Filmtheaters zeventien films en twee toneelvoorstellingen die het holebi-thema in haar ruimste vorm belichten, van komische romantiek in *Caramel* tot seksuele ontluiking in *La Naissance des Pieuvres*, over transseksualiteit in *Transamerica* tot een kindervens in *Tick Tock Lullaby*. Het festival wil in de eerste plaats een cultureel evenement met een lage drempel zijn. Kwaliteit en holebithematiek moeten zich verenigen in een filmaanbod dat een zo divers mogelijk publiek aanspreekt. Onder de bezoekers zijn holebi's natuurlijk ruimer vertegenwoordigd, maar de organisatie hoopt ook hetero's aan te spreken om hen via het doek op een eerlijke en onthullende manier te laten kennismaken met holebiseksualiteit. De diverse invalshoeken van waaruit de thematiek werd verfilmd, helpen bovendien vele valse vooroordelen uit de weg te ruimen.

Hoewel film een belangrijk medium is in de strijd voor maatschappelijke aanvaarding, stelt het filmfestival zich niet louter een sociaal doel. Hiervan getuigt de hechte samen-

werking met Cinema ZED, het filmplatform dat garant staat voor het alternatieve kwaliteitsvolle filmgenre. Zo pakt de organisatie dit jaar uit met maar liefst drie Belgische premières (*Solange du hier Bist*, *Tick Tock Lullaby*, *Erik(a)*), drie bioscooppremières (*The Gymnast*, *Un Amour à Taire*, *Loving Annabelle*) en een schitterende avant-première (*Vier Minuten*). Naast films van diverse Europese makelij zoals uit Duitsland, Frankrijk of Noorwegen, biedt het programma ook films uit Israël en Libanon. *Caramel* speelt zich af in een schoonheidssalon in Beirut waar de verlangens van vijf vrouwen elkaar kruisen. De liefde tussen een Israëliische soldaat en een Palestijnse jongeman staat centraal in *The Bubble*.

Volledig nieuw op het programma staan dit jaar twee toneelvoorstellingen. *Hou je van Blauwe Ogen* is een grappige voorstelling over de delicate liefde tussen een Marokkaanse en

Belgische jongen en *Verlangens* sleurt de toeschouwer mee in de harde kritiek op dubbelzinnige kerkelijke dogma's zoals het celibataire bestaan.

Naast de toneelvoorstellingen zijn ook *Tick Tock Lullaby*, een Engelse drama-komedie over de vurige kindervens van een lesbisch koppel, en *Notes on a Scandal*, over de liefde tussen een kunstlerares en een vijftienjarige student, aanraders. Ook *Infamous* en *Transamerica* zijn niet te missen. En dat is nog maar een kleine greep uit het aanbod dat het filmfestival ons biedt. Ongeacht haar voorkeur, het publiek zal alvast niet op zijn honger blijven zitten.

Veto geeft 10 duotickets weg voor de filmvoorstellingen in Studio 4 (14 t.e.m. 23/11). Winnaars mogen zelf kiezen naar welke film ze gaan. Stuur als de bliksem een mailtje naar [traktatie@veto.be!](mailto:traktatie@veto.be)

7DE EDITIE VAN HET HOLEBIFILMFESTIVAL

Voor elk wat wils

werking met Cinema ZED, het filmplatform dat garant staat voor het alternatieve kwaliteitsvolle filmgenre. Zo pakt de organisatie dit jaar uit met maar liefst drie Belgische premières (*Solange du hier Bist*, *Tick Tock Lullaby*, *Erik(a)*), drie bioscooppremières (*The Gymnast*, *Un Amour à Taire*, *Loving Annabelle*) en een schitterende avant-première (*Vier Minuten*). Naast films van diverse Europese makelij zoals uit Duitsland, Frankrijk of Noorwegen, biedt het programma ook films uit Israël en Libanon. *Caramel* speelt zich af in een schoonheidssalon in Beirut waar de verlangens van vijf vrouwen elkaar kruisen. De liefde tussen een Israëliische soldaat en een Palestijnse jongeman staat centraal in *The Bubble*.

Belgische jongen en *Verlangens* sleurt de toeschouwer mee in de harde kritiek op dubbelzinnige kerkelijke dogma's zoals het celibataire bestaan.

Naast de toneelvoorstellingen zijn ook *Tick Tock Lullaby*, een Engelse drama-komedie over de vurige kindervens van een lesbisch koppel, en *Notes on a Scandal*, over de liefde tussen een kunstlerares en een vijftienjarige student, aanraders. Ook *Infamous* en *Transamerica* zijn niet te missen. En dat is nog maar een kleine greep uit het aanbod dat het filmfestival ons biedt. Ongeacht haar voorkeur, het publiek zal alvast niet op zijn honger blijven zitten.

Veto geeft 10 duotickets weg voor de filmvoorstellingen in Studio 4 (14 t.e.m. 23/11). Winnaars mogen zelf kiezen naar welke film ze gaan. Stuur als de bliksem een mailtje naar [traktatie@veto.be!](mailto:traktatie@veto.be)

KATHOLIEKE UNIVERSITEIT
LEUVEN

Boetiek K.U. Leuven

K.U. LEUVEN GESIGNEERDE ARTIKELEN

Oude Markt 13
BE-3000 Leuven
t + 32 16 32 40 16
www.kuleuven.be/boetiek

Open op wekdagen van
10-12u. en van 14-16u.

(advertentie)

AD FUNDUM

**Elke werkdag
tips en info
voor de
student**

(advertentie)

MIX FM
102.6 Leuven
106.7 Herent + 107.1 Oud-Heverlee

(advertentie)

**De Leuvense
Studentenfanfare
werft aan!**

**MUZIKANTEN
GEZOCHT**

Interesse? Contacteer ons op
www.studentenfanfare.be
of via
fanfareleuven@hotmail.com

GRATIS!

Is de Bijbel nog steeds actueel? Is de Bijbel er voor iedereen? Gaan de Bijbel en de wetenschap samen? 'Richting' biedt u een **kostenloze, schriftelijke Bijbelcursus** aan!

RICHTING

Ik wens **gratis en geheel vrijblijvend**:

- een infopakket over de Bijbelcursus.
- mij in te schrijven voor de Bijbelcursus en ontvang hierbij een gratis Bijbel.

Naam:

Straat:Nr.....

PC: Woonplaats:

Opsturen naar:

Richting, Kapelstraat 36, 2627 SCHELLE

WWW.RICHTING.ORG

**www.
veto.
be**

"Sluiers"

ZE DOET HET NOOIT!
O JAWEL HOOR.
BEN JE GEK? HEB JE AL EENS GOED GEKEKEN HOE LÉLIJK HIJ IS?

ONDERSCHAT HAAR NIET! ZE ZIET ER MISSCHIEN KWETSBAAR UIT, MAAR...

ZE GAAT HET DOEN!

HOOO!!
DIE IS RAAK!

GOEIE MORGEN, SLAAPKOP

...wordt vervolgd

FANNES 11-07

KORT CULTUUR - KORT CULTUUR - KORT CULTUUR

Campus Tour

Donderdag in de Lido is er weer een evenement voor de feestvrienden: VW Campus Tour. Het studentenfestival verwelkomt er CJ Bolland, Peter Luts, Starski & Tonic en Frères Deluxe. VRG zit er voor iets tussen, dus kaarten zijn te verkrijgen in het Huis Der Rechten. Wij geven echter drie **duotickets** weg. Snel mailen naar traktatie@veto.be!

Meer info op www.vwcampustour.be

Poëzie à la carte

Word je ook wel eens geïnspireerd door de romige kamper-

noelies in de Alma? Heb je je al afgevraagd wat er rijmt op 'spaghetti bolognaise' of 'boerenworst'? Dan is Poëzie à la carte misschien wel iets voor jou.

LOKO Cultuur en Alma slaan de handen in mekaar met een eigen poëziewedstrijd. Het thema is gastronomie: laat je dus niet misleiden door de spetterende inleiding tot dit stukje, maar breng je gedicht gerust op smaak met gerechten die je niet in Alma vindt. Wees creatief: nu wij de voorbeelden 'het recept van salad dressing op rijm zetten' en 'over het eetbakje van je hond dichten' vrijgegeven hebben, kan je die alvast niet meer gebruiken.

Je gedicht mag maximum 15 regels tellen en moet origineel en ongepubliceerd zijn. Vanzelfsprekend wordt plagiaat streng bestraft. Deelnemers dienen hun gedicht(en) voor 7 december te sturen naar cultuur@loko.be. Voor de winnaar is er een mooie prijs voorzien. Daarnaast worden de winnende gedichten op de servetten van de Alma's gedrukt.

Meer info op cultuur.loko.be

Prepree in Zeger Van Hee

Prepree, het Leuvense improvisatiegezelschap, treedt woensdag 14 november op in de Aula

Zeger Van Hee. Daarmee willen ze een directe aanval doen op uw lachspieren en andere clichés. Om het nog joliger te maken, wordt deze voorstelling een primeur: voor het eerst in 128 jaar staan er evenveel vrouwen als mannen op het podium. Deze vaak onervaren spelers zullen toch hun best doen en dit voor een spotprijsje van 1 euro. Dus eet een chocomousse minder in de Alma en begeef je in kuddevorm richting Tiensestraat.

Meer info en foto's op www.prepree.be

(bv)

KULEUGEN

Maandag 12 november 2007 — jaargang 3 — 2007-2008 — nummer 7 — www.kuleugen.be

K.U.LEUVEN TOCH GEEN WERELDTOP

Rankings blijken betaald!

Vorige week werden de jaarlijkse THES-QS World University Rankings bekend gemaakt, die de tweehonderd beste universiteiten van de wereld rangschikken. De K.U.Leuven, die vorig jaar nog maar net binnen de top-honderd stond, is plots gestegen naar de 61ste plaats. Is ons onderwijs en onderzoek op twaalf maanden tijd dan zo spectaculair verbeterd?

Natuurlijk niet: integendeel zelfs. Onze onderzoeksjournalist zocht dan ook uit wat de echte parameters zijn die de QS-ranking bepalen. De oplossing zat 'm — tot ieders verrassing — in de naam van het gedrocht zelf. *Nomen omen*, nietwaar. *Qs* blijkt in de lingua franca van de Romeinen immers voor *quantum suficit* te staan, ofte 'zoveel als genoeg is, precies voldoende'. Dat die uitdrukking niet op het aantal onderzoekseenheden slaat, maar op harde valuta, lijkt vanzelfsprekend.

Na doorgedreven speurwerk bleek niemand minder dan de nieuwste ere-rector van de universiteit achter het financiële lobbywerk te zitten: André Oosterlinck, die zich momen-

teel als voorzitter van de associatie zowel met de K.U.Leuven als met een dertiental hogescholen en een universiteitje in haar zwanenzang onledig houdt. Dat is al meer dan wat LOKO kan zegenen.

FRAUDE

But let's not take our eye off the ball: Oosterlinck, die nu veel meer tijd heeft dan vroeger, is tot zeventig procent van zijn werktijd bezig met het verzamelen van financiële middelen. Onlangs nog ging de man naar New York, waar hij onderhouden had met talloze hoge zakenlui en industriebonzen. Ook bezocht hij er zijn kinderen, voornamelijk om privé-redenen. Kwatongen beweren echter dat hij zijn dochter, die werkzaam is bij de VN Veiligheidsraad, heeft opgedragen om via haar functie en lobbywerk zoveel als mogelijk te doen voor de positie van de K.U.Leuven op de rankings. Zelf verliet hij de USA met een fikse geldbuidel, die integraal gestort werd op het conto van de universiteit van Southampton, die de QS-ranking elk jaar opstelt. Prompt kreeg de K.U.Leuven, naast de 61ste plaats op wereldniveau, ook de 15de plaats binnen

Europa toegewezen.

Deze gang van zaken verklaart waarom de resultaten van verschillende rankings onderling en van jaar tot jaar zo enorm verschillen (de Leuvense plaats in Europa schommelt bijvoorbeeld tussen nummer vijf en nummer vijfendertig). Een vet jaar betekent goede scores, in een mager jaar zakt de universiteit. Het mag dan ook niet verwonderen dat de universiteiten die wereldwijd de lijsten aanvoeren (Harvard, Oxford, Yale, Cambridge...) ook de grootste inkomsten hebben. Zo heeft Harvard, een universiteit met 'amper' 20.000 studenten, een jaarlijks inkomen van minstens 2,5 miljard dollar. Voorzitter André Oosterlinck is echter vastberaden de komende jaren meer investeringen aan te trekken die de K.U.Leuven omhoog kunnen stuwten. En een hogere plaats op de rankings betekent meer prestige, meer studenten en vooral: een vrijgeleide om hogere inschrijvingsgelden te vragen. En dan zit de Leuvense universiteit natuurlijk in een opwaartse spiraal.

We probeerden ook rector Vervenne te contacteren, maar op het rectoraat bleek er niemand te zijn die wist waar hij was.

Toon Boon

LOKOMOTIEFJE

LOKOMOTION REVISITED

Sociaal Klaas 'Kaiser' Keirse is ontzet omdat hij op Lokomotion zelfs na drie keer rond hem te hebben gelopen, niet wordt aangesproken door Kaye 'een neger' Styles. **### Sociaal** "Dan proberen we het maar met Alane 'anale' Dante", moet Kaiser gedacht hebben. Zij ruikt de toenaderingspogingen van de voorzitter-preses wel, maar ziet er niets in. **### Cultuur** Waar Alane Dante wel iets in ziet, is een experimenteel artistiek project. Gehuld in een stof die ons insziens slechts gebruikt wordt om duurdere autozetels mee te bekleden, opent zij haar mond op momenten dat men dat niet zou verwachten. En vice versa. **### Kringen** Dat allemaal in een Alma 2 waar Ekonomika 'de rijken' de organisatie voor de gelegenheid overliet (lees: cantusperikelen vormen nog steeds een teer punt tussen de restaurantgigant en de economenkring) aan Farmaceutica en Medica. Met succes. **### Financiën** Minder succes kende de ingelegde busdienst die Pelikaancars nochtans gratis vervulde. LOKO had hen op de mouw gespeld dat Lokomotion een benefiet betrof tegen seksueel overdraagbare aandoeningen in de Leuvense studentenstad. **### Sport** Om de leugen kracht bij te zetten, deelden Lokovieten in alle danszalen massaal condooms uit. Toch eindigde dit evenement niet in de lijn van vorige LOKO-events. Een dronken orgie bleef uit, volgens velen te wijten aan de tjevenuitspraak op de bewuste condooms: "Ontdek de wereld, begin bij je partner." Uit de bijsluiters blijkt dat SOA's enkel worden weerhouden wanneer men met de vaste partner vrijt. LOKO is niet verantwoordelijk voor mogelijke zwangerschappen.

	5					2	
		1			2	7	
	7	6	4			8	
7				6		3	
		3	8		5	9	
		2		4			5
		4			7	5	9
		8	1			6	
	9						1

Menu van de week

 = niet eetbaar

DE JUISTE VERSIE !!!

dinsdag	
Bout van jong everzwijn met bruine Leffe en pastilla van griesmeel * A1+A2	5,40
woensdag	
Rozette van Sint-Jakobsvruchten gemarineerd met yuzu * A1+A3	3,40
donderdag	
Hazerug met een romige coulis van pomerol wijn *	4,30
vrijdag	
Aardappelmousseline met krab, grijze garnalen en Royal Belgian caviar *	3,20

*Aanbod geldig tot uitputting voorraad. Wordt van dinsdag tot vrijdag vervangen door doorgekookte Macaroni met ham en kaassaus. Wij zijn niet verantwoordelijk voor drukfouten.

NARCOLEPSIE VELT KAISER

Hoe lang houdt Klaas 'Kaiser' Keirse het nog vol als voorzitter-preses van LOKO? Op vergaderingen, actes de présence, cantussen en andere LOKO-activiteiten valt hij keer op keer eensklaps in een diepe roes. Waar hij organisatorisch heerst als een waar imperator, lijkt de rol van voorzitter-preses fysiek zwaar te wegen op de joviale Kaiser.

Kaiser erkent het probleem. "Daarvoor zoeken we oplossingen. Het is belangrijk de grenzen van je eigen lichaam te kennen. Zo weet je waar er bijgestuurd moet worden. Daarom ga ik in de toekomst met verschillende dokters samenzzzz..." aldus Kaiser.

Toch rijzen er al stemmen op omtrent eventuele opvolging. De sympathieke Bert 'preses Moeder Rodenbach' Vandenkendenlaere beschikt over de beste kaarten. Dat

Vandenkendenlaere geliefd is bij de achterban, is alom geweten. Op het bij pubers alom populaire Facebook heeft hij reeds meer dan driehonderd vrienden. Gevraagd naar een reactie, houdt de vice van LOKO de boot af: "Je kan maar één preseslint tegelijkertijd dragen."

Freddy

door Sh3L14C

Volgens mij heeft Jean-Marie Dedecker 8 uur nodig om zijn wagen te parkeren.

5 minuten om effectief te parkeren...

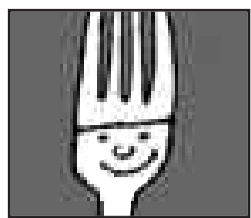
en 7u55min om het uit te leggen aan elke bewakingscamera die hij tegenkomt.

www.shellac.be

KOPZORGEN TARTEN OOK BUKIE! Studentencoördinator Mart Buekers heeft recentelijk ook te kampen met vermoeiheid. Vooral kopzorgen gepaard met de eigen inconsistentie ligt aan de basis. Zo zegt hij in het universitaire roddelblad *Veto* dat "meer studenten van India naar hier moeten komen [...] pas dan zal ik tevreden zijn en is de missie geslaagd", maar in diezelfde *Veto* wil hij "zo veel mogelijk studenten weg [...] anders blijf ik altijd een beetje ongerust". Laat die kop niet hangen, Bukie, en zoek in je hart naar wat je echt wil!

Menu van de week in Alma 1-2-3 13 - 16 november 2007

A1 = alleen Alma 1

A3 = alleen Alma 3

A2 = alleen Alma 2

= vegetarisch

dinsdag

Spaanse tomatensoep	0,70
Kippenbil met appelmoes A3	2,45
Bloemkool-kaasburger met Vera Cruz-groenten A3	3,70
Roze zalm met dragon en groenten	4,65
Cordon bleu met roquefortsaus	4,30
Mosselen natuur	7,20
Mosselen op Provençaalse wijze	7,20
Stoofvlees op z'n Vlaams A1	3,70
Spaghetti bolognese A1+A2	2,45/2,85
Kippenlapje A1+A2	
Rumpsteak A2	

woensdag

Kippensoep met lettertjes	0,70
Zuiderse vissoep	1,80
Vleesballetjes in tomatensaus A2+A3	2,45
Burrito El Paso	4,65
Nasi goreng met curry-mosterdsaus	2,85
Lasagne al forno	4,30
Mosselen natuur	7,20
Mosselen op Provençaalse wijze	7,20
Stoofvlees op z'n Vlaams A2	3,70
Koninginnenhapje A1	3,25
Rumpsteak A1	
Kippenlapje A1	

donderdag

Romige tomatensoep	0,70
Boerenworst met spinazie	2,45
Vegetarische macaroni in kaassaus	3,25
Loempia voor oosterse lekkerbekken	3,25
Kalkoenspiesjes met Provençaalse saus en een slaatje A2+A3	4,30
Stoofvlees op z'n Vlaams A2+A3	3,70
Rumpsteak A2+A3	

vrijdag

Preisoep	0,70
Heldere kippensoep	1,80
Kaaskroket met een slaatje	2,45
Quornsteak met broccoli	3,25
Wienerschnitzel met boontjes en gratinaardappelen	4,30
Hongaarse goulash met kroketten	4,65
Koninginnenhapje A2	3,25
Rumpsteak A1	
Kippenlapje A2+A3	

Kijk ook op de website voor menu gasthuisberg,
(advertentie) Justus Lipsius en pauscollege

Loop eens langs bij De Kringwinkel SPIT

Je vindt er meubels, kleding, fietsen, huisraad,
boeken, platen, cd's en pakken snuisterijen...

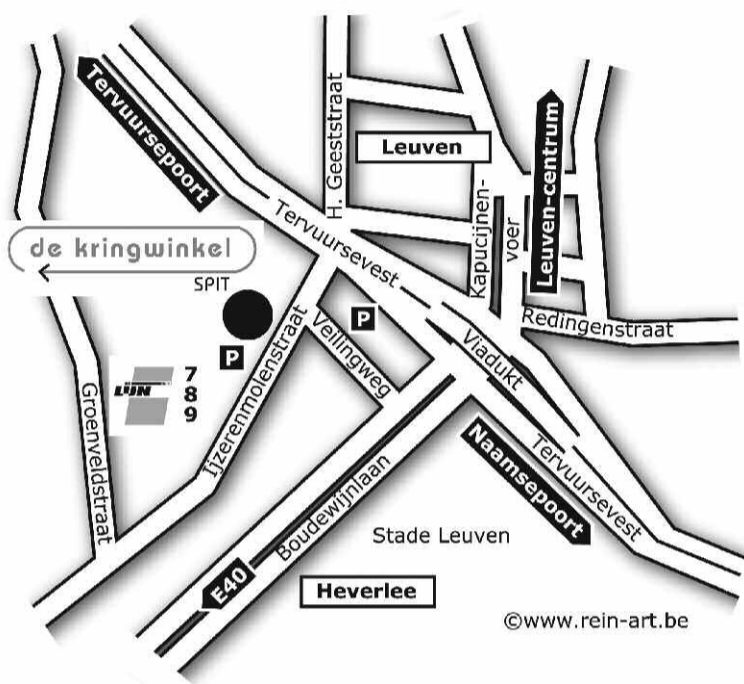
De Kringwinkel SPIT:
IJzermolenstraat 10-12 te Heverlee

Open: ma - vrij: 10 - 18 u

zat: 10 - 17 u

zo: gesloten

Tel.: 016 65 29 57 Web: www.spit.be

(advertentie)

(advertentie)

CAMPUS
TOUR

DONDERDAG 15 NOV
LIDO LEUVEN

CJ BOLLAND
PETER LUTS

STARSKI & TONIC AKA THE SUBS
FRERES DELUXE

DOORS: €5
PRESALES
DOORS AT 22:00

wvcampustour.be

studio brussel

Colofon

Veto

's-Meiersstraat 5
3000 Leuven
Tel 016/22.44.38
Fax 016/22.01.03
e-mail: veto@veto.be

Jaargang 34
Nummer 07
12 november 2007

Veto is een uitgave van de Leuvense Overkoepelende Kringorganisatie. De standpunten verdedigd in Veto stemmen niet noodzakelijk overeen met de standpunten van LOKO.

Hoofdredacteur:
Maarten 'André Flahaut' Goethals

Redactiesecretaris & V.U.:
An 'Joelle Miquet' Moerenhout (adres idem Veto)

Redactie:
Alexander 'Michel Dardenne' Vrijhof, Bo 'Isabelle Durant' Vanluchene, Bram 'Didier Reynders' Vanoirbeek, Ken 'Elio Di Rupo' Lambeets en Tatiana 'Sandra Kim' De Wée

Medewerkers deze week:
Robin 'Rudy Demotte' Broos, Ruben 'Van Cauwenberghe' Bruynooghe, Liesbet 'Justine Hénin' Coolen, Tine 'Mathilde d'Udekem d'Akoz' Deckers, Elke 'Soeure Sourire' Desanghere, Wim 'Péyo' Driessens, Simon 'Armand De Decker' Goethals, Maarten 'Adamo' Hermans, Kristof 'Yves Leterme' Muylaert, Nathalie 'Annie Cordy' Hoes, Simon 'Jacques Brel' Horsten, Steffi 'Victor Lazlo' Lambrechts Christine 'Hergé' Laureys, An 'Prinses Astrid' Lens, Christoph 'Jeff Bodart' Meeussen, Ward 'Olivier Gourmet' Neyrinck, Michael 'Christophe Deborsu' Olbrechts, Sander 'René Magritte' Raeymaekers, Ide 'Olivier Maingain' Smets, Tom 'Le Roi' Van Breussegem, Hans 'Obelix' Vandenabeele, Nele 'Anne-Marie Ilié' Van Doninck, Kelly 'Sophie Péciaux' Van Rensbergen, Stephanie 'Laurette Onkelinckx' Verbeke

Cartoons:
Pieter Fannes & Sh3L14C

DTP:
Robin Broos, Ken Lambeets, An Moerenhout, Bo Vanluchene, Alexander Vrijhof, Maarten Goethals

Eindredactie:
Robin Broos en An Moerenhout

Internet:
www.veto.be

Publiciteit:
Alfaset cvba - An 'Marie-Dominique Simonet' Vanbiervliet
alfaset@loko.be
016/22.04.66
Drukkerij:
Tuerlinckx (Molenstede)
Oplage:
9000 exemplaren
ISSN-nummer:
0773-5162

Redactievergadering iedere vrijdagmiddag om 16u. Alle geïnteresseerden (tekst, foto, lay-out, internet, Walen die je liever niet knuffelt...) zijn steeds welkom op de redactievergadering of op het redactieadres. Lezersbrieven en vrije tribunes kunnen tot vrijdag 14u, liefst mailsgewijs, ingezonden worden op het adres: veto@veto.be. De redactie behoudt zich het recht vrije tribunes en lezersbrieven in te korten.

Agenda

APOLLOON

Duvelnight@Sportzak op 15/11

BABYLON:

EROTISCHE FEESTWEEK

Croques @MSI op 12/11
SM-night @fakbar letteren op 12/11
Sensation Red-fuif @ Musicafé op 13/11
Massages @perma op 14/11 om 15u.
Erotische poëzie met proffen@praatkamer fak Letteren op 14/11 om 20u.
Perverse cantus@Pavlov 15/11, 20.30u.

(advertentie)

IS ER MUZIEK NA SABAM?

Debat over Sabam en Creative Commons

DIRK VERVENNE (Sabam)
MARGO RAAPHORST (muzikant en Creative Commons activist NL)
JASPER VERDIN (muzikant en jurist bij Universal Music Belgium)
AKWALEK (artiest en electrobel.be member)

14 NOV. 2007 20:00
Sojo, Een Mellaan 35 - 3010 Kessel-Lo
Inkom: € 1,00
gratis vat na debat
muziek: Netwaves (Radio Scorpio)
organisatie van: Animo Louven Ism. MUP (Netwaves, netlabellsm.net)

nu: Michel Bergin, Naamsstraat 76, 3000 Leuven, met op de website www.gesam.aub

Berichten

Klimaatmeeting ALS

De wetenschap en de planeet behoren toe aan iedereen! Een radicale verandering in de manier van produceren is de enige mogelijkheid om de problemen met het milieu op te lossen. Kom en discussieer mee! Donderdag 15 november 2007, 20u in MTC 00.12

Essaywedstrijd WEL

De Universitaire Werkgroep Literatuur en Media organiseert i.s.m. Stad Leuven een essaywedstrijd. Het essay moet handelen over een cultureel onderwerp en mag maximum 6 blz zijn. Daarnaast is er ook een prijs voor het beste flitsverhaal of prozagedicht, maximum 2 blz. Meer info vindt u op <http://uwel.allegro.be>

Oplossingen

6	8	3	1	9	7	5	4	2
1	4	5	6	3	2	9	8	7
7	2	9	8	5	4	6	1	3
8	9	6	7	4	3	2	5	1
5	3	7	2	6	1	4	9	8
4	1	2	5	8	9	3	7	6
3	7	4	9	2	8	1	6	5
2	6	1	4	7	5	8	3	9
9	5	8	3	1	6	7	2	4

(advertentie)

92,9%

van onze studenten vindt direct werk na afstuderen.

De anderen gaan eerst met vakantie.

WWW.JEWERKTVOORJEHETMERKT.BE

KHLEUVEN

KATHOLIEKE HOGESCHOOL LEUVEN

Associatie Katholieke Universiteit Leuven

Cultuurkalender

MUZIEK

Creature With The Atom Brain
Woensdag 14/11 om 20u30 in STUK Labozaal, Naamsstraat 96, stuk.be

Dez Mona
Donderdag 15/11 om 20u30 in STUK Labozaal, Naamsstraat 96, stuk.be

Dr Woodriff
Vrijdag 16/11, Hungaria, Baron D'Eynattenstraat 6, hungaria.be

Bram
Zaterdag 17/11, Hungaria, Baron D'Eynattenstraat 6, hungaria.be

Lefties Soul Connection — New Cool collective big band
Zaterdag 17/11 om 20u00 in het Depot, Martelarenplein 12, hetdepot.be

THEATER

De Dunne Komrij
Maandag 12/11 om 20u30 in Wagehuys, 30CC.be

Spoon River door Braakland/ZheBilding
Di 13/11 en woe 14/11 om 20u in de Schouwburg, Bondgenotenlaan 21, braakland.be

Joe's Ark door De Roovers
Wo 14/11 en do 15/11 om 20u30 in STUK Soetezaal, stuk.be

FILM

Gratis: The Magdalene Sisters
Woensdag 14/11 in de Kadoc Kapel, Vlamingenstraat 39, <http://cultuur.loko.be>

EXPO

In Gods naam! 1000 jaar kloosters
Vanaf 21/09, di-zo 10-18u, do 10-22u, Museum Abdij van Park, Abdij van Park 7, ingodsnaam.com

Erwin Wurm
21/09 t.e.m. 18/11, woe-do 14u-21u, vr-zo 14u-18u, STUK Expozaal, Naamsstraat 96, stuk.be

VARIA

Quiz: Gouden Gids Open Boek Examen
Dinsdag 13/11 in Jean Monet Aula, Parkstraat 51, openboekexamen.be

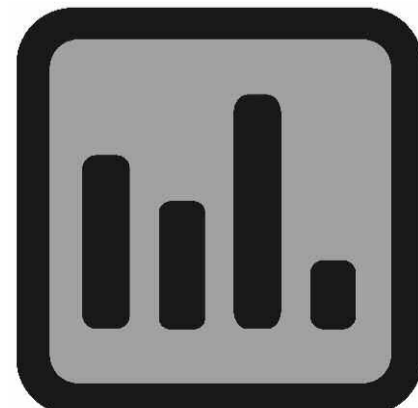
Nacht der Reclameverters
Nacht van 15 op 16/11 om 19u30 in Zaal het Depot, Martelarenplein 12, nachtderreclameverters.be

Culturele activiteiten en fuiven kunnen per mail kenbaar gemaakt worden op [cultuur@veto.be!](mailto:cultuur@veto.be)

AD FUNDUM!

Elke dinsdagavond tussen 8 en 10

Studentenradio op het ritme van

MIX FM
102.6 Leuven
106.7 Herent * 107.1 Oud-Heverlee

(advertentie)

“ I E M A N D G A F M E E E N C O N D O O M ”

Men moet dringend ophouden met Zohra gelijk te stellen aan 2 Fabiola. Op Lokomotion kreeg de immer sympathieke Limburgse Alma 3 aan het shaken met een uur durende alternatieve electro- en technodeejayset. We lopen Zohra backstage tegen het lijf.

Ken Lambeets & Maarten Goethals

Veto: Hoe kijkt u terug op het optreden?

Zohra: «Ik ben heel tevreden. Iedereen was vriendelijk. Iemand gaf me zelfs een condoom. Het bleek een flyer van één of andere studentenclub te zijn (LOKO, red.). Op voorhand wist ik niet dat Trish ook draaide. Ik ken haar al lang en we zien elkaar niet echt vaak. Het verbaasde me dat ze al zo vroeg op de avond geprogrammeerd stond, omdat ze toch nogal hard draait. Het was leuk om haar nog eens tegen het lijf te lopen. Een leuke avond, met andere woorden.»

Veto: Bent u nog steeds zenuwachtig wanneer u ergens gaat draaien?

Zohra: «Dat hangt ervan af. Wanneer ik mijn eigen ding mag doen — electro en techno — ben ik zenuwachtiger dan wanneer ik voor een publiek speel dat liever naar commerciële muziek luistert. In dat opzicht vind ik studenten het meest dankbare publiek: doorgaans weten ze mijn stijl van muziek best te appreciëren en dat vind ik wel leuk. Nu had ik dus positieve zenuwen: ik wou het echt goed doen. Meestal krijg ik goede reacties van studenten en ontstaat er een positieve uitwisseling tussen het publiek en mezelf.»

Veto: Mag u dan niet altijd uw eigen ding doen?

Zohra: «Op een bedrijfsfeest durft het bijvoorbeeld voorvallen dat mensen het niet zo hebben begrepen op elektro en techno. In dat geval draai ik meer groove-, progressive- en loungeplaten, of de nieuwere disconummers. Op zulke plaatsen is het vaak iets rustiger. Er zijn wel platen die ik nooit zal draaien.»

SCHATTIG

Veto: Wanneer bent u tevreden over een optreden?

Zohra: «Wanneer de mensen lachen en er goedgemutst bijlopen, ben ik tevreden. Wat ik ook altijd een goed teken vind, is dat meisjes zich amuseren tijdens mijn sets en dat ze me na het concert aanspreken, een hand komen geven of handtekeningen vragen. Van hen krijg ik vaak heel schattige reacties. Ik vind het helemaal niet leuk om jaloerse meisjes te zien. Die hebben bovendien een negatief effect op de aanwezige jongens. Wanneer mensen tot op het einde van mijn dj-set op de dansvloer blijven, doet me dat plezier. Als ik dan nog een paar applausjes oogst en als de mensen me jubelen, kan het helemaal niet meer stuk.»

Veto: Gaat u als deejay in op de wensen van uw publiek, of staat op voorhand al vast wat u gaat draaien?

Zohra: «Dat staat helemaal nog niet vast op voorhand. Mijn nieuwe platen staan bij elkaar, net als de oudere, de breaks en de techno. Dat is vooral een kwestie van weinig tijd te

deejay is de muziekeuze op het moment zelf: bepalen waar je naartoe moet om uiteindelijk tot een mooie gradatie te komen.»

Veto: Deejays werken doorgaans 's nachts. Valt dat te combineren met een gezinsleven?

Zohra: «Ik heb geen gezinsleven (lacht). Ik heb een vriend en die kan er goed mee om-

zelden maar met cd's. Dat gebeurt slechts twee à drie keer per avond. Ik krijg dan vaak reacties als: "Oh, die speelt nog met échte platen". Daar ben ik wel fier op.»

Veto: Krijgt u wel vaker met dergelijke vooroordelen te kampen?

Zohra: «Dat is doorheen de jaren veel verbeterd. Ik doe dit tenslotte al acht jaar. In het

bijgeleerd en ik heb hem dat nooit gevraagd. Hij had zijn deejaysets en ik had de mijne. We gaven hooguit commentaar op elkaars sets: wat was goed, wat niet of aan welke mixen moet je werken. We gaven advies als collega's, maar ook niet meer dan dat. Daar ben ik veel te fier voor.»

Veto: Deejays hebben vaak oorproblemen. Heeft u daar zelf ook last van?

Zohra: «Je moet de muziek nooit te luid zetten. Toen ik jonger was, heb ik nooit een

(foto Simon Goethals)

Mijn set duurt twee uur en een weekend telt twee à drie nachten. Als ik kinderen had, zou dat nog wel te combineren vallen, zolang de man thuis blijft natuurlijk.»

«Vandaag heb ik al om halftwee gedaan, maar zaterdag moet ik bijvoorbeeld pas om drie uur beginnen draaien. Dat is lastiger. Je moet laat opblijven en hebt daarvoor weinig dingen om handen. 's Avonds probeer ik een dutje te doen. Wanneer ik overdag nog moet werken, wordt het heel zwaar. Ik probeer aan mijn bioritme te werken: tijdens de week sta ik om half negen op, maar in het weekend ben ik om twaalf uur al kapot. Ach, het hoort er nu eenmaal bij.»

MILK INC

Veto: Kunt u als vrouwelijke deejay uw mannetje staan in een wereld die voornamelijk overheerst wordt door mannen?

Zohra: «De laatste tijd komen er veel meer vrouwen bij en in Nederland vormen vrouwelijke deejays al langer geen uitzondering meer. Toch blijft het voornamelijk een mannenwereld. Het is jammer dat er niet meer vrouwen deejayen. De weinige female deejays die er zijn, zetten ze dan ook nog eens vaak samen op de affiche. Ze geven dat een domme naam als *Battle of the female deejays*. Maar goed, da's een leuke gelegenheid om elkaar nog eens te zien.»

«Deejayen staat natuurlijk stoer. Ik draai het liefst en het meest met vinylplaten, heel

begin wisten organisatoren totaal niet wat ik ging draaien. Nu word ik soms ook nog misboekt. Zo hadden ze me bijvoorbeeld ooit gevraagd om te komen spelen op een *Was het nu tachtig of negentig?*-fuif. Toen ik aankwam, was mijn voorganger iets van Bruce Springsteen aan het spelen. Daarop ging ik vragen wat ze verwachtten dat ik dan wel ging spelen. "Electro is toch ook New Wave en dat past in de lijn van de jaren tachtig," kreeg ik als antwoord. Dat is dus helemaal niet zo. Oudere mensen kunnen dat niet vatten.»

«Ik werk met verschillende boekingskantoren en je kan niet alles nachecken. Je merkt snel of ze je boeken voor je naam of voor de muziek die je draait. In het eerste geval vegen ze bijvoorbeeld hun voeten aan de technische reader: ze kennen daar dan toch niets van. Er zitten enkele centimeters stof op de draaitafel en niets is goed geaard. In zulke gevallen kennen ze echt niets van de muziek die ik ga draaien. Ik heb wel een backup platenbak, maar ik zal nooit jump, trance, Milk Inc. of *Radio Donnatostanden* draaien. Het zijn gewoon een paar crossovertjes waarin zowel het aanwezige publiek als ikzelf zich in kunnen vinden. Als ik niet genoeg bijheb, is het wel paniek.»

Veto: U heeft een tijd terug met Magnus opgetreden. Heeft u daar veel van opgestoken?

Zohra: «Nee, maar dat was ook niet de bedoeling. Ik was er MC en danseres op de zomerfestivals. Met CJ Bolland heb ik nog gedraaid in Australië. Hij heeft mij nooit iets

"Spring is voor kleine kinderen"

walkman gedragen en ik heb ook geen iPod omdat ik dat niet verdraag. Ik wil de schade beperken omdat ik al langer in de muziek zit en alweer een tijdje deejay. Thuis zet ik nooit luide muziek op, en als ik mijn voorbeluisteringen doe, probeer ik het volume ook te beperken. Ik zit niet continu in het lawaai. Soms durf ik mijn monitor wel even luid zetten, maar daarna kunnen de haartjes in mijn oren weer rusten.»

Veto: Staan er nog andere muzikale projecten op stapel?

Zohra: «Momenteel ben ik bezig aan een zesdelig project: *Coast to Coast*, een muzikale theatertournee. Dat is iets totaal anders. Daarnaast ben ik samen met DJ Ramses, een jonge gast, platen aan het maken. Die zijn meer in de electrostijl.»

2 FABIOLA

Veto: U heeft vroeger bij 2 Fabiola gezongen. Hoe verklaart u de heel andere weg die u sindsdien bent ingeslagen?

Zohra: «Dertien jaar geleden ben ik met 2 Fabiola begonnen. Ik was toen negentien jaar, nu ben ik er al tweeëndertig: dat is al één van de voornaamste verklaringen. Maar goed, Patrick (Claesen, bij het grote publiek beter bekend als Pat Krimson, red.) is er nu tweeënveertig en die staat nog steeds met 2 Fabiola in Tien om te Zien. Mijn muzieksmaak is geëvolueerd en ik ben een andere weg ingeslagen. Daar heb ik geen spijt van, integendeel. 2 Fabiola was een leuke periode, ik heb me er als jong meisje goed geamuseerd, maar nu is die periode voorbij.»

Veto: Wordt u nog vaak aangesproken over die periode?

Zohra: «Nog heel veel, zeker nu Patrick is herbegonnen. Iedereen vraagt me waarom ik niet heb meegedaan. Als deejay vragen ze mij ook heel vaak om iets van 2 Fabiola te draaien, vooral in jeugdhuizen. Ik ga er nooit op in omdat die muziek nu eenmaal niet in de lijn ligt van wat ik nu doe. Toegegeven, het zou misschien wel grappig zijn, maar die platen liggen nu ergens ver weg op zolder.»

Veto: Veel mensen kennen u van de televisieserie *Spring*. Wordt dat programma nu eigenlijk gemaakt voor kleine kinderen of eerder voor pubers?

Zohra: «Dat is echt iets voor kleine kinderen. Van vier tot twaalf jaar, laat ons zeggen. Dat merk je aan de regie en aan de teksten: er wordt tienduizend keer dezelfde naam herhaald, zodat de kinderen elke dag opnieuw kunnen inpikken. (acteert) "Hey Evi, heb je dat al gedaan?" Het concept is Samson en Gert-achtig, maar voor iets oudere kinderen.»

Veto: Heeft u nog verdere plannen in de acteerwereld?

Zohra: «Ik wil daar zeker mee verdergaan, maar wel niet in een soapserie en zeker niet bij Studio 100. Dat heeft een te jong publiek. Onlangs nam ik een paar sketches op en dat vond ik heel leuk, dus wie weet. Het is iets voor later.»

"Ik draai geen nummers van 2 Fabiola"

verliezen. Ik pas mij aan aan wat het publiek aankan. Ik zit me heel de tijd af te vragen of ik harder moet draaien of dat ik de limiet al bereikt heb, of dat ik niet beter wat zachter zou moeten draaien omdat de mensen al moe zijn en ze iets willen gaan drinken. Ik probeer de mensen zoveel mogelijk te laten dansen. Je moet dat echt aanvoelen. De moeilijkste en tegelijkertijd ook belangrijkste taak van een